

Momentul Învierii nu este descris de Evanghelii, nu a avut martori pământești, a fost ascuns ochilor omenești. Cinstind această taină, Sfinții Părinți, prin compoziția iconei ortodoxe a Învierii nu au transmis imaginea exterioară a evenimentului (precum asta scalistă apuseană), ci adevărul ei duhovnicesc: în ea, Hristos Cel Înviat, strălucind în veșmintele Slavei, întinde mâna lui Adam cel căzut, iar prin el întregii lumi și îi ridică la o nouă viață, „din duh”, pe cei din mormintele păcatelor. (pag.15)

„...tinerețea este o greșeală, maturitatea este o luptă, iar bătrânețea un regret, astfel că toți suntem sortiți greșelii, numai unii dintre noi ies învingători, însă fără excepție, nici unul dintre noi nu trebuie să aducem mustrare bătrâneții, dat fiind că toți dorim să ajungem la ea.” (pag.18)

9086 de zile au trecut până când cel care vă scrie acum a fost nevoit să „execute un stagiu de observare” într-o instituție de stat. Trebuie să mulțumesc pentru aceasta loviturii de la 1989 care mi-a răpit plăcerea de a efectua practica pe o mioritică tarla de porumb sau într-una din vestitele podgorii de pe vremea urmașilor lui Burebista. Părinții sau frații noștri mai mari știu de ce. (pag.5)

Justiția este o virtute, un sentiment de echitate. În același timp, ea este o noțiune care poartă amprenta subiectivismului ce variază în funcție de etica personală a fiecăruia, rare fiind situațiile în care părțile să nu aibă sentimentul că justiția, dreptatea le aparține. (pag.6)

Maroon 5 recunosc că sunt influențați de muzica lui John Mayer, dar și de muzica soul, de la Stevie Wonder până la Pharell Williams...
...nu țin cu tot dinadinsul să transmită un mesaj...
piesele sunt trăiri, experiențe, povești de dragoste... (pag.10)

Ai reușit? Las-o baltă...

Iată în sfârșit un editorial generat de faimoasele, fițuici* primite la BOX POPULI.

Aiurea..... de fițuicile neprimite la revistă.

Pând acum am așteptat reacții, negative sau pozitive ... orice ... pur și simplu, din partea clanului grefierilor, amîngîndu-ne cu idei de genul: „suntem abia la început ... să-i mai lășăm puțin să se acomodeze”, „poate le este frică sau jenă de cineva sau ceva anume” și altele asemenea gogorițe...

Da, pentru că noi ne-am dorit mult ca revista să fie rezultatul colaborării, al dialogului dintre cursanți. Recunoaștem că ne-a surprins că nu au existat reacții scrise.

Mai mult, am constatat că, de multe ori, nici măcar nu s-a citit.

Vă mărturisim că deja ne agasează pretextul lipsei de timp, care nu este decât un „alibi” DE DOI BANI pentru pasivitate și pentru ancorarea într-un cotidian regizat zilnic după aceleași șabloane. Repetăm: AVEM NEVOIE DE DIVERSITATE și credem cu tărie că lucrurile pot fi schimbate, îmbunătățite, aduse în favoarea noastră în ciuda a tot și a toate, dar cu o condiție majoră:

MOBILIZAREA.

Însă, după două numere de revistă și mai bine de 2 luni scurse de la comunicarea locului respectivei căsuțe, în cele din urmă, ne-am dat seama că ASTA ESTE REACȚIA.

Să fim oare o masă amorfă?!

Răspunsul este categoric negativ, căci reacții din cele mai temperamentale există aproape în fiecare zi, dar ele, nu știm din ce motive, sunt destinate a umple colțurile S.N.G.-ului, rămânând la nivel de bisericuțe, care credem că, totuși, sunt specifice altei perioade. Sincer?

Preferăm exercițiul democrației...

Noi încă mai sperăm că golul din cutie nu ne reprezintă...

REDAȚIA

“Am încredere în voi că veți avea puterea și înțelepciunea să faceți față oricărei provocări” (pag.8)

“Dumnezeu, care e Adevăr unic, Principiul unic al tuturor lucrurilor, nu se poate căuta, El nu poate fi decât revelat.” (pag.16)

CUM SĂ-ȚI MOTIVEZI GREFIERII PENTRU A OBTINE PERFORMANȚE DEOSEBITE

Motivația sau de ce muncesc oamenii mai bine

Eficiența, performanța sunt deziderate ale muncii. Cum pot fi obținute și care este în acest caz rolul factorului uman sunt întrebări la care încearcă să răspundă majoritatea managerilor.

Dar cât de înaltă poate fi performanța într-o instanță de judecată și care este limita admisibilă pentru grefieri?

Comportamentul este consecința obiectivelor și priorităților individuale, a educației, dar poate fi condiționat de modul în care îți influențezi și îți provoci grefierul să lucreze mai bine, să fie mai eficient, într-un cuvânt, de modul în care îl convingi să muncească mai bine.

Dacă observi la un grefier un anumit aspect pozitiv și mai multe negative, nu ceda tentației exclusive de a-l critica pentru ceea ce nu face bine. Scopul tău este de a permanentiza aspectul pozitiv, al comportamentului grefierului. Pentru aceasta încurajează-l verbal în legătură cu ceea ce apreciezi în munca sa și abia apoi poți aduce în discuție aspecte negative din activitatea sa.

În acest caz, soluția este să discuți cu grefierul respectiv, spunându-i clar ceea ce greșește, cum se poate îndrepta, de ce consideri că este greșit comportamentul său, ce consecințe poate avea comportamentul negativ. Pentru aceasta:

- ◆ critică „între patru ochi” și laudă în public;
- ◆ menționează cum ar trebui să acționeze grefierul pentru a se îndrepta;
- ◆ stabilește clar ceea ce are grefierul de făcut, nu te aștepta ca el să știe ce se dorește de la el.

Pentru ca mijloacele de motivare să influențeze efectiv performanța în muncă trebuie să aplici următoarele măsuri:

- ◆ să obții încrederea personalului auxiliar de specialitate;
- ◆ să te asiguri că fiecare grefier poate exercita un control asupra randamentului său;
- ◆ să utilizezi un sistem de evaluare a performanței, precis și fiabil.

Pentru ca mijloacele de motivare să-și atingă scopul, grefierii trebuie să îndeplinească următoarele condiții:

- ◆ să perceapă relația dintre performanță și motivare;
- ◆ să atribuie o valoare importantă satisfacției obținute în muncă;
- ◆ să fie capabil să atingă un randament ridicat;
- ◆ să perceapă aprecierea performanței ca fiind echitabilă.

Cum să comunici pentru a-ți motiva grefierii

A motiva pe cineva înseamnă a înțelege care sunt nevoile sale, ce anume îl stimulează spre a lucra mai bine și ce-l determină să dorească să obțină rezultate mai bune.

Dar cum trebuie să comunici pentru a-ți motiva grefierii și care sunt momentele cele mai bune pentru a efectua comunicarea?

Comunica pentru a preîntâmpina lipsa performanței

O dată stabilite standardele de performanță, acestea trebuie aduse la cunoștința grefierilor. Pentru astfel de informări apelează la: discuții individuale, fișe de stabilire a standardelor de performanță, managementul prin obiective.

Stabilește împreună cu grefierii recompensele, dar și sancțiunile care vor fi aplicate în cazul nerealizării performanței.

Describe și ceea ce nu trebuie făcut, nu numai ceea ce trebuie făcut. Pentru a înțelege mai bine ceea ce au de făcut, grefierii trebuie să cunoască și ceea ce nu trebuie să facă.

Describe principalele tipuri de comportament negativ care pot afecta activitatea instanței.

Comunica permanent cu grefierii pentru a urmări realizarea performanței

Explică grefierilor unde anume greșesc și cum se pot îndrepta.

Prin sistemul de monitorizare a performanței poți afla periodic care sunt problemele pe care le întâmpină grefierii. Nu trebuie să adopți o atitudine pasivă, mergând pe ideea că lucrurile se vor remedia de la sine.

Totodată, este bine să oferi și soluția pentru problemele de performanță ale grefierilor sau, mai bine, să o găsiți împreună, pentru ca discuția să nu se rezume la critică. Nu uita să accentuezi impactul nerealizării performanței asupra imaginii instanței.

Metode manageriale de stimulare a motivației

Ca manager, ai la îndemână mai multe metode de stimulare a motivației.

Managementul prin obiective are rezultate foarte bune ca metodă de stimulare a motivației, dacă sunt îndeplinite următoarele condiții:

- ◆ grefierii să cunoască atribuțiile ce le revin;
- ◆ sarcinile de serviciu concrete să fie realiste; posibil de realizat;
- ◆ termenele procedurale să fie respectate;
- ◆ grefierii să fie instruiți în ceea ce privește sistemul de lucru.

Avantajele managementului prin obiective în planul motivării performanțelor grefierilor sunt următoarele:

- ◆ performanța cerută este precis delimitată; fiecare grefier cunoaște cu precizie ce anume se așteaptă de la el;
- ◆ fiecare grefier știe ce are de făcut pentru atingerea performanței cerute; fiecare grefier cunoaște cum trebuie să acționeze, când trebuie să acționeze și ce resurse are la dispoziție.

Munca performantă implică deprinderea de a asculta, a antrena și dezvolta echipe eficiente în instanță.

Puterea unei instanțe este rezultatul muncii în echipă și a întregii instanțe.

Judecator Corina Pușchin, Președinte Judecătoria Sector 4 București

Iată, mai jos, răspunsurile specialiștilor:

DESPRE STATUTUL GREFIERILOR

La o citire mai atentă a Legii privind statutul personalului auxiliar de specialitate am găsit și unele prevederi contradictorii sau care lasă loc interpretărilor. Despre câteva dintre ele am ales să scriu cu această ocazie. Dispozițiile la care mă voi referi au în vedere, în principal, modul de recrutare și numire în funcție a grefierilor.

Conform art. 3 alin 1 din Lege, personalul auxiliar de specialitate din cadrul instanțelor și al parchetelor de pe lângă acestea este împărțit în mai multe categorii. Astfel, se distinge între: grefieri, grefieri statisticieni, grefieri documentariști, grefieri arhivari, informaticieni, registratori. De asemenea, alin. 3 al art. 3 prevede că sunt conexe personalului auxiliar de specialitate, funcțiile de aprod și agent procedural. Atribuțiile grefierilor statisticieni, documentariști, arhivari sunt prevăzute de Regulamentul de ordine interioară al instanțelor judecătorești. Cel numit, simplu, grefier, nu are nici o atribuție stabilită în mod concret de lege în sarcina sa. Analizând însă atât ordinea în care sunt enumerate atribuțiile fiecărei categorii de grefieri, cât și întreaga reglementare referitoare la personalul auxiliar de specialitate, putem afirma că termenul de grefier are de fapt, în vedere grefierul de ședință.

Legea, în capitolul II reglementează recrutarea personalului auxiliar de specialitate. Sunt enunțate în cele 3 secțiuni principiile recrutării pentru, așa cum deducem din clasificarea făcută de actul normativ, 3 categorii de personal auxiliar: grefieri; informaticieni; grefieri arhivari, registratori și personalul conex.

Un alt scop al demersului meu este identificarea sferei grefierilor a căror recrutare se face, potrivit art. 5, de regulă, prin Școala Națională de Grefieri.

Dacă ținem seama exclusiv de dispozițiile capitolului II, rezultă că articolul menționat se referă la grefierul de ședință, grefierul statistician și grefierul documentarist, deoarece la art. 9 se prevede că grefierii arhivari, registratorii și personalul conex se recrutează prin concurs pentru ocuparea posturilor vacante, concurs organizat la nivelul fiecărei curți de apel. (Pentru categoriile de grefieri arătate în art 9, există doar obligația efectuării unui stagiu de specializare de 2 luni în cadrul SNG.)

Pe de altă parte, însă, conform art. 21 formarea inițială, respectiv pregătirea teoretică și stagiul practic realizat de Școala Națională de Grefieri, se adresează fie grefierilor cu studii superioare juridice, fie grefierilor cu studii superioare de altă specialitate și grefierii cu studii medii.

În plus art. 33 enumeră condițiile pe care trebuie să le îndeplinească o persoană ce urmează a fi numită în funcția de grefier. Sunt statuate aici, lit. a) – e), condițiile cu caracter general, prevăzute deopotrivă pentru grefier, grefierul statistician și grefierul documentarist:

- are cetățenia română, domiciliul în România și capacitate deplină de exercițiu;
- nu are antecedente penale, nu are cazier fiscal și se bucură de o bună reputație;
- cunoaște limba română;
- este aptă, din punct de vedere medical, pentru exercitarea funcției;
- are studii de specialitate sau studii medii, cunoștințe de operare pe calculator sau de dactilografie.

Există și o condiție cu caracter special pe care trebuie să o îndeplinească persoana care poate fi numită în funcția de grefier, prevăzută la lit. f), și anume, absolvirea Școlii Naționale de Grefieri.

Date fiind dispozițiile alin. 2 și 3 ale art. 33, care nu prevăd această condiție specială și pentru grefierii statisticieni sau grefierii documentariști, față de argumentele anterior prezentate credem că doar grefierul de ședință este recrutat prin SNG. Mai departe, se ivește o întrebare: un absolvent al SNG va fi numit exclusiv pe post de grefier de ședință?

În același context mi se pare că apare o contradicție între dispozițiile care reglementează recrutarea grefierilor și cele privitoare la numirea acestora în funcție. Astfel, dacă în art.5 se prevede că recrutarea grefierilor se face, de regulă, prin SNG, această ezitare este tranșată direct de art. 33 care prevede că poate fi numită în funcția de grefier persoana care îndeplinește condițiile prevăzute la lit. a) – f), adică este absolventă a SNG.

Art. 36 vine să explice existența excepției stabilite de art. 5: în cazuri excepționale, Consiliul Superior al Magistraturii poate decide organizarea unui concurs la nivel național sau poate aviza numirea în funcția de grefier, fără concurs, pentru persoanele care îndeplinesc condițiile prevăzute la art. 33 al 1 lit. a) – e) și au o vechime în specialitate de cel puțin 10 ani.

Ca să recapitulăm: potrivit Legii, o persoană poate ocupa funcția de grefier ca urmare:

- a absolvirii SNG;
- a luării unui concurs organizat de CSM la nivel național, în cazuri excepționale;
- a avizării numirii în funcția de grefier, fără concurs, a unei alte categorii din cadrul personalului auxiliar de specialitate, care are o vechime în specialitate de 10 ani și îndeplinește condițiile generale prevăzute de art. 33 lit. a) – e).

În primul rând, ceea ce nu reiese în mod clar din dispozițiile art. 36 este cărei categorii de persoane i se adresează prima teză a acestui articol : oricui sau numai personalului auxiliar de specialitate cu o vechime în specialitate de 10 ani?

(continuare în pag. 4)

(urmare din pag. 3)

Ce înseamnă vechime în specialitate pentru personalul auxiliar, în condițiile în care Legea statuează expres vechimea în specialitate juridică numai pentru grefierul cu studii superioare juridice și nu, în general, pentru personalul auxiliar de specialitate, cum o face în reglementarea celorlalte drepturi în secțiunea 2 a capitolului VI. La o primă interpretare, art. 36 poate avea în vedere numai foștii grefieri care au părăsit sistemul după 10 ani de activitate.

Oricum, cea mai avantajoasă modalitate de a ajunge grefier pare a fi prima. Ea creează și premisele formării unor profesioniști, a unor persoane care beneficiază de pregătire de specialitate pentru a putea fi încadrați în profesie. Problema e ca diferența dintre prima și celelalte posibilități de a accede în funcție, să nu creeze o discriminare.

În al doilea rând, e de discutat, totuși, care ar fi acele cazuri, cu caracter de excepție, prevăzute de art. 36 din statut, pentru care CSM să organizeze un concurs național, în condițiile în care art. 6 alin. 1 și 2 prevăd, în esență, că numărul de locuri pentru concursul de admitere la SNG se stabilește în funcție de necesarul de personal calificat la instanțele judecătorești și al parchetelor de pe lângă acestea. Articolul 6 lasă să se întrevadă o strategie în vederea pregătirii, prin intermediul SNG, unui număr necesar și suficient de grefieri în cadrul personalului auxiliar de specialitate. Cu alte cuvinte, atât cât piața cere. Și la un nivel ridicat de pregătire.

O prevedere insuficient dezvoltată este conținută în alin. 2 al art. 3 din statut. Aici se face o distincție între grefierii cu studii superioare și cei cu studii medii. Legea nu prevede însă care sunt atribuțiile celor două categorii.

Art. 21 statuează o diferență a duratei pregătirii grefierilor/cursanților cu studii superioare juridice, față de cei fără pregătire juridică. Ambele categorii vor participa la cursuri în cadrul SNG (această dispoziție devine aplicabilă abia pentru următoarea promoție), cursuri ce includ pregătire teoretică și stagiul practic la instanțe. Nu se întrevade însă vreo explicație cu privire la atribuțiile lor concrete, ci numai o diferență în durata pregătirii: 1 an pentru primii, 2 ani pentru ceilalți.

O altă dispoziție a legii care ar putea interesa, este cea cuprinsă în art. 48 alin.1 lit. a, care prevede următoarele: personalul auxiliar al instanțelor judecătorești și al parchetelor de pe lângă acestea este suspendat din funcție în cazul în care a fost pusă în mișcare acțiunea penală împotriva sa. Acest simplu fapt are ca efect material direct neplata drepturilor salariale pe durata suspendării. De asemenea, perioada suspendării nu constituie vechime în muncă și în specialitate. O dispoziție identică găsim și în Statutul magistraților. Pe lângă lipsirea de veniturile necesare traiului zilnic, pe o perioadă nedeterminată, grefierul, ca și judecătorul, are de suportat rușinea de a fi vinovat mai înainte de pronunțarea unei hotărâri judecătorești. De ce oare orice alt individ împotriva căruia este pusă în mișcare acțiunea penală, nu este astfel sancționat? Un argument distorsionat pentru această sancțiune ar putea fi acela că orice lucrător din justiție trebuie să aibă reputația nepătată, iar pornirea acțiunii penale împotriva sa ar dăuna imaginii justiției. Un argument de bun simț trebuie să-i recunoască, atât judecătorului, cât și grefierului, prezumția de corectitudine, presupunându-se că tocmai pentru că este un om integru, are această meserie. În fine, un argument legal, și anume prezumția de nevinovăție ar trebui să interzică apariția unei astfel de dispoziții, în caz contrar încălcându-se principiul constituțional mai sus enunțat.

Andreea

eseu

Lumea contrastelor

Încă din primele zile petrecute în instanță, am trăit impresia că am pășit într-o lume a contrastelor și, spunând asta, nu mă refer numai la zăpăceala și gălăgia care dominau unele ședințe, comparativ cu acelea în care există o anumită solemnitate; sau la lumea pestriță din sălile de judecată. Mă refer la contrastul dintre atitudinile cu care am fost întâmpinați de către cei care trebuiau să ne ia în primire. Unora dintre noi ne-a lăsat un gust amar, altora, mai puțin.

Ideea este că am fost tratați diferit. Întrebarea firească care îmi vine în minte este: de ce? Nu cred că o anumită persoană de la registratură era mai puțin ocupată decât o persoană de la arhivă și viceversa. Se știe că activitatea într-o instanță este intensă, indiferent de compartiment, deci n-ar fi o scuză. Atunci de ce persoana

X ne-a arătat simpatie și a fost dispusă să ne ajute când persoana Z ne-a evitat și ne-a tratat cu răceală? Cred că diferența de comportament se face, în mod prioritar, în funcție de educație și de deschiderea spre comunicare. Și cel mai vehiculat ar fi acela pe care-l cunoaște toată lumea: cum că

IOSIF ISER

generația tânără, care are avantajul entuziasmului și al profesionalismului, constituie un pericol pentru cei cu experiență în spate. Însă acesta nu este decât un ciclu firesc al vieții de când lumea, noul ia locul vechiului.

Teama și scepticismul sunt de înțeles la o persoană cu ani de muncă în spate vizavi de un "tinerel" școlit la Școala Națională de Grefieri, însă de la reținere la indiferență și chiar răutate e o cale lungă.

Revenind la ideea de început, cred că acest tip de comportament e vizibil și în relațiile cu justițiabili. Există în mod clar o problemă de comportament social. Tocmai din aceste considerente ar trebui ca pe lângă fiecare instanță să funcționeze un cabinet de consiliere psihologică pentru personalul instanței. Este o necesitate impusă de activitatea extenuantă.

Aș mai propune ca, în cadrul cursului de perfecționare continuă a grefierilor, să se pună accentul și pe această latură comportamentală, în special cu personalul nou - sosit în instanță. Astfel, o colaborare între seniorii și juniorii din instanțe ar reprezenta beneficii pentru ambele părți.

Anca

Ceea ce urmează prezintă întâmplări reale,
din timpurile în care trăim

impact

9086 de zile au trecut până când cel care vă scrie acum a fost nevoit să „execute un stagiu de observare” într-o instituție de stat. Trebuie să *mulțumesc* pentru aceasta *loviluției* de la 1989 care mi-a *răpit plăcerea* de a efectua practica pe o mioritică tarla de porumb sau într-una din vestitele podgorii de pe vremea urmașilor lui Burebista. Părinții sau frații noștri mai mari știu de ce.

Totuși, trebuie să admit că *practica* nu mi-a fost într-unu-totul străină și asta grație bunilor mei prieteni care au trecut prin această experiență în timpul anilor de studenție. Astfel, nu de puține ori am participat - ca simplu spectator ce-i drept - la discuții ce vizau modul în care s-au consumat săptămânile de stagiu în autobuzele sau tramvaiele din Timișoara, în Gara de Nord, în secțiile de poliție din București sau în spitalele din Craiova. De fiecare dată însă, concluzia era aceeași: în aceste locații sălășluiesc funcționari plătiți din bani publici, care folosesc la maximum fiecare părticică din oportunitățile pe care le au la îndemână datorită funcției sau profesiei *care i-a ales*, cărora li se *acresc* mutrele instantaneu în momentul în care te duci pe capul lor, care evident că la vremea lor au fost nevoiți să învețe singuri meserie și prin urmare nu înțeleg de ce tu ar trebui să beneficiezi de un alt fel de tratament din moment ce *nici lor nu le-a arătat nimeni*; bineînțeles că înșiruirea ar putea continua, însă cred că ideea a fost suficient conturată.

Iată că pe patru octombrie, având ca punct de reper această frescă imaginară, m-am prezentat pe scările instituției unde aveam să-mi petrec primele zece zile de practică veritabilă din viață; vă puteți da seama, desigur, de solemnitatea acestui moment (...). Mărturisesc sincer că așteptam cu nerăbdare să dau ochii cu personajele mele de poveste și să experimentez pe viu un *n-am timp, revino mai târziu!* un *se duce cineva să cumpere ceva*, un *voi nu mai plecați pe la casele voastre ori ce învățați voi la școala aia n-o să vă folosească aici - una e teoria, alta e practica* și exemplele pot continua.

Întâmpinarea de care am avut parte mi-a sporit încrederea în ceea ce prietenii mei expuneau cu atâta patos, seara la o bere, după o istovitoare zi de practică: avuseseră ei grijă să mă pregătească psihic pentru ceea ce urma. De fapt, aveam impresia că toate discuțiile pe care ei le purtaseră de-a lungul celor cinci - șase ani de facultate erau regizate de ei, tocmai pentru a mă introduce în atmosferă (pentru o secundă gândul mi-a zburat la filmul Truman Show).

Următoarele șapte zile au dat ce au avut mai bun în ele, parcă pentru a șterge cu buretele toate informațiile pe care le îngurgitasem în cele câteva mii de zile în care îmi exercitasem profesia de ființă umană. Nu îmi venea să cred: ori dăduse peste mine un noroc fantastic, ori eu eram fără să știu regizorul lui Truman (celor patru prieteni -

Truman-i).

Nu am întâlnit decât foarte puține situații în care am fost tratat de sus, cu aroganță, ca și când funcționarul din fața mea ar fi fost *buricul pământului*; mai mult decât atât, am găsit înțelegere și răbdare la oamenii cu care am intrat în contact. Totuși, învățasem pe pielea mea că prima impresie contează, dar că nu este bine să te rezumi la aceasta; prin urmare, pot afirma că eram destul de circumspect.

Evident că nu a curs lapte și miere și aș da dovadă de un dram de ipocrizie dacă nu aș recunoaște că au existat și hibe; este inevitabil într-o instituție compartimentată, în care lucrează zeci de oameni. De la distanță se observa că existau unele probleme de comunicare între cei ce-și desfășurau activitatea în acel loc de muncă. Însă nu se cade să încurcăm borcanele: ceea ce se petrecea între ei, nu avea nici o legătură cu prezența noastră fizică, a celor ce efectuam stagiul în acel moment; mai mult decât atât, aveau capacitatea de a se detașa de relațiile sau legăturile dintre ei, încercând să suplinească, într-o oarecare măsură, lipsa dascălilor de la școală. Din acest punct de vedere trebuie să recunosc că nu m-am simțit *al nimănui*, ci mi s-a acordat atenția cuvenită într-o măsură îndestulătoare. Cred că pentru practica noastră acest lucru contează.

Punctul culminant l-a constituit însă penultima zi, cea în care am fost programat să particip la o ședință de judecată dintr-o postură în care nu mă mai aflasem până atunci; eram un soi de *invitat special* care urma să ia contact - din interiorul sistemului - cu ceea ce în viitorul nu prea îndepărtat ar urma să constituie munca mea în slujba patriei. Mărturisesc că am fost plăcut surprins de ceea ce am văzut: am avut parte de un veritabil recital de drept, mai mult decât atât, de un curs de drept, cum în anii de facultate nu cred că am avut parte de cinci ori. Modul în care judecătorul a demontat excepții,

stăpânirea de sine, tactul de care a dat dovadă pe parcursul ședinței, precum și felul în care aceasta a decurs în întregul ei, rolul pe care grefierul îl are în a netezi drumul dosarului spre soluționare, m-au făcut să înțeleg că de fapt tot balamucul, toată hărmălaia care domnesc zi de zi în bucătăria instanței - am numit aici compartimentele instituției - reprezintă uleiul de calitate, care *unge pistoanele și face motorul justiției să ruleze* la standarde pe care un om din afară le poate observa, dar nu știu în ce măsură poate înțelege mecanismul de funcționare; bineînțeles, aceasta nu înseamnă că nu există și rateuri.

Cred însă, că, după cele zece zile, am înțeles semnificația unui ton ridicat din când în când, a unei picături de fermitate, de impunere prin constrângere la nevoie din partea statului ce reprezintă în fapt voința colectivă, dar numai în limitele pe care însăși legea le impune, faptul că uneori se mai glumește pe seama colegului ori acesta este luat peste picior de ceilalți, dar și semnificația *vorba dulce mult aduce*.

Toate acestea au în comun două cuvinte cheie în care eu tind să cred (cel puțin până la următoarea înfățișare în instanță): **profesionalism și sacrificiu**.

Sorin

Celebrii anonimi ...

Relațiile de apărare socială au apărut o dată cu societatea și au cunoscut forma relațiilor de cooperare cât și forma relațiilor de conflict. De la regula talionului - ochi pentru ochi și dinte pentru dinte - și până în prezent justiția a cunoscut multe transformări care au reflectat evoluția omului și a societății în general.

Este imposibil ca oamenii să trăiască în societate fără ca interesele sau pasiunile lor să nu dea naștere la diferende, iar acestea nu întotdeauna se soluționează prin concesii reciproce și deseori se ajunge la situația în care societatea trebuie să-și spună cuvântul.

Justiția reprezintă un sistem imens și complex, în același timp, și ca orice lucru în lumea aceasta nu este perfect, ci este alcătuit din oameni care uneori sunt supuși greșelilor, fie ele intenționate sau neintenționate. Nu este un secret că există cazuri în care sunt implicate persoane care fac parte din acest sistem - fie că sunt judecători, procurori, avocați, grefieri - și care țin prima pagină a ziarelor mai multe săptămâni. Aceste instituții au creat uneori imaginea unei justiții corupte, în care politicul și dorința de îmbogățire rapidă și-au pus amprenta. Faptul că într-o perioadă sau alta, unii judecători, mai ales în procesele penale, nu au putut rezista influențelor exterioare și au pronunțat hotărâri nedrepte, ori că unii procurori, în aceleași condiții, au săvârșit abuzuri, ori că unii grefieri nu au înțeles rolul lor în înfăptuirea actului de justiție, nu poate atrage anatema asupra justiției.

Marea majoritate a „celebrilor anonimi” care alcătuiesc justiția română este alcătuită din oameni adevărați, dedicați trup și suflet profesiei pe care au ales-o. Nu întotdeauna este ușor să faci față stresului cotidian, volumului imens de muncă, să te descurci în labirintul legilor supuse unor schimbări și completări și în același timp să poți răspunde solicitărilor oamenilor, care dintr-un motiv sau altul au ajuns în „sala pașilor pierduți”.

Nu trebuie scăpat din vedere faptul că însăși societatea în care trăim este supusă unei continue transformări care trebuie să se reflecte și în justiție. Este un efort uriaș să ții pasul cu pretențiile unei societăți care se vrea modernă, în care pretențiile față de justiție sunt foarte mari, și toate acestea trebuie satisfăcute fără un număr suficient de oameni și fără o bază materială corespunzătoare. Trebuie să fim cinștiți și să recunoaștem că se fac eforturi în acest sens, că există situații în care actul de justiție se desfășoară în clădiri corespunzătoare, cu aparatură modernă. Dar în majoritatea cazurilor există un contrast puternic între încăperile mici, îngrămădite cu dosare și diverse acte, cu mobilier foarte vechi în care își face apariția timid și câte un calculator și dăruirea oamenilor implicați în acest sistem. În ciuda neajunsurilor materiale, vezi și oameni amabili care încearcă să-i ajute pe cei pe care viața i-a adus în situația de a recurge la ajutorul justiției.

Întotdeauna au existat neînțelegeri între oameni,

persoane care nu înțeleg respectul pe care-l datorează aproapelui și drepturilor acestuia, momente în care oamenii au ajuns la concluzia că nu mai pot continua conviețuirea și se impune un divorț mai mult sau mai puțin amiabil și multe alte cazuri care-i aduc pe oameni în săli de judecată.

Față de toate aceste probleme, care uneori par fără mare importanță pentru cei care nu sunt implicați în ele, dar pentru omul care le trăiește sunt capitale, persoanele investite de lege să le rezolve trebuie să aibă multă înțelegere. Justiția se adresează, lucrează cu oamenii și pentru aceștia, și este necesar ca cei ce și-au ales să-și dedice viața acestui sistem să înțeleagă comunicarea interumană, să aibă o mare disponibilitate față de problemele celor cărora li se adresează.

Justiția este o virtute, un sentiment de echitate. În același timp, ea este o noțiune care poartă amprenta subiectivismului ce variază în funcție de etica personală a fiecăruia, rare fiind situațiile în care părțile să nu aibă sentimentul că justiția, dreptatea le aparține. În acest fel se explică de ce, aproape întotdeauna partea care a pierdut procesul consideră că i s-a făcut o nedreptate și simte nevoia să provoace o nouă judecată la o instanță superioară, unde speră că i se va recunoaște dreptatea.

Aici apare marea artă a celor implicați în realizarea dreptății, a justiției. Oamenii acestui sistem trebuie să cultive o independență interioară față de propriile porniri, pasiuni, propriile stări sufletești și să răspundă corect celor ce li se adresează, indiferent cine sunt aceștia.

Legea trebuie să fie egală pentru toți, fie că ocrotește fie că pedepsește. Principiul egalității justiției semnifică faptul că toate persoanele au o vocație egală de a fi judecate după aceleași reguli, fără discriminare. Deși este consacrată în legislație, problema mai delicată este dacă egalitatea în fața justiției se realizează și în fapt.

Considerente de ordin economic și social pot influența accesul la justiție și poziția în proces, deoarece pornirea și derularea acestuia presupune cheltuieli și cunoștințe de specialitate. Or, la noi, mijloacele financiare și pregătirea sunt diferite, uneori foarte diferite chiar. Oamenii, care au rolul de a înfăptui justiția, trebuie să aibă echilibru, curaj, obiectivitate, înțelegere, omenie și erudiție pentru a suplini aceste probleme ale societății contemporane, pentru că toate principiile valorează cât oamenii. Întreaga valoare a puterii judecătorești depinde de oamenii care o exercită.

Aș încheia aceste rânduri cu gândurile exprimate de Andrei Rădulescu în perioada pregătirii Constituției din 1923: „Trebuie să se lase la poarta templului justiției orice porniri pătimase, să fie ferită de amestecul politicii, să se înlăture orice considerații de persoane și partid când este vorba de justiție și să se facă toate sacrificiile, dar toate sacrificiile necesare pentru a-i asigura măreția și independența”.

Minodora

picasso

AMENAJAREA SPAȚIULUI DE LUCRU

Pentru a permite instituției să atingă în cele mai bune condiții de preț, de timp și de calitate obiectivele finale, la nivelul fiecărui post de lucru este necesar:

- Ca personalul angajat să fie amplasat într-un climat propice unei munci eficiente;
- Să fie concepute posturi de lucru care să evite risipa de manoperă, de timp și de echipamente.

Așezarea biroului trebuie să țină cont de:

- * Diferitele dificultăți apărute din cauza cablurilor, a aparatelor de conectare;
- * Dezvoltarea muncii în echipă;
- * Posibilele schimbări de structură și organizare;
- * Restul amenajărilor și a întreținerii.

În plus, *nevoile de ordin psihologic* ale personalului trebuie să fie satisfăcute în cea mai bună manieră:

- ⇒ Nevoia de a dispune de un "teritoriu" personal bine delimitat și suficient de izolat;
- ⇒ Preferința pentru munca la lumina zilei cu posibilitatea de interveni asupra condițiilor ambiante (temperatura, aerisirea).

Postul de lucru este ansamblul mobilelor, echipamentelor și materialelor puse la dispoziția unei persoane pentru executarea unei anumite munci.

Toate materialele necesare trebuie să fie dispuse ținând cont de frecvența utilizării lor și se recomandă alegerea unui model imediat superior celui de care este strict nevoie, datorită uzurii morale foarte rapide, mai ales, a echipamentelor și programelor.

Postul de lucru cuprinde următoarele elemente:

Mobilier - Mobilier - Mobilier - Mobilier

- ◆ Un birou cu sertare și reglabil în înălțime, cu o suprafață suficient de vastă pe care se vor așeza: telefonul, bloc-notes-ul, agenda totdeauna deschisă cu un creion negru și o gumă, carnetul de adrese, dosarele de zi;
- ◆ Un scaun reglabil în înălțime, pivotant cu roțile;
- ◆ O masă joasă cu înălțime reglabilă ce se așează alături de birou (în unghi de 90°) pe care se vor instala computerul, imprimanta, eventual mașina de scris;
- ◆ Suportul pentru picioare, accesoriu de confort, permițând persoanelor de înălțime mică de a compensa diferențele de înălțime între sol și picioare și o mai bună poziție pentru coloană.
- ◆ O mașină de scris electronică;

Echiptamente - Echipamente - Echipamente - Echipamente

- ◆ Telefon pentru comunicare orală la distanță;
- ◆ Reportofon pentru redactarea textelor după dictare;
- ◆ Agendă electronică de birou; un fax pentru trimiterea și primirea documentelor;
- ◆ Un calculator, cu programe de editare de texte specializate pentru tehnoredactare;
- ◆ Un scanner pentru a citi imaginile și a le transporta în programul de lucru;
- ◆ O imprimantă laser sau cu jet de cerneală, pentru tipărirea textelor, imaginilor și graficii; un copiator pentru multiplicarea documentelor;
- ◆ Un distrugător de documente care taie hârtiile, distrugându-le.
- ◆ În spatele biroului se amenajează **mobila de clasare** în care se pot aranja sau clasa: câteva bibliorafturi (pentru colecțiile de presă); dosarele clasate; dosarele „în curs”, unele alcătuite din câteva foi, altele mai voluminoase etc.
- ◆ Un suport pentru manuscris (copy holder); un coș pentru hârtii;

Accesorii de birou - Accesorii de birou - Accesorii de birou

- ◆ Dosare de plastic sau carton; bibliorafturi pentru format A3 și A4;
- ◆ Mape de plastic cu sau fără găuri laterale; O lampă de birou;
- ◆ Dulăpioare din plastic, compartimentate cu 2-3 sertare pentru format A4;
- ◆ Tăvițe din material plastic, format A4, așezate una peste alta (sertare);
- ◆ Capsatoare; perforatoare reglabile; dischete, CD-uri;
- ◆ Indigo pentru mașina de scris electronică;
- ◆ Paste albe pentru corectură cu uscare rapidă, pentru scrisul de mașină și de mână;
- ◆ Creioane de corectură cu soluție de corectură cu uscare rapidă;
- ◆ Creioane de marcat text în culori fluorescente.

„... și eu învăț de la voi, în permanență...”

JUDECĂTOR TANIA BĂDIN, FORMATOR S.N.G.

Rep.: Sunteți îndrumătoarea noastră de an. Așa că n-ați scăpat, să spunem, de anumite „etichete” din partea colegilor noștri. Mulți vă admiră puterea de

muncă și inițiativele, alții vă consideră prea exigentă. Care opinie credeți că este mai aproape de adevăr?

Tania Bădin: Mulțumesc pentru cele două „etichete”, ambele mă flatează și îmi doresc să fie aproape de adevăr. V-aș întreba la rândul meu dacă voi le considerați contradictorii, dacă sunteți de părere că puterea de muncă și exigența sunt incompatibile?

R.: N-am zis că sunt contradictorii.

T.B.: Aș prefera să nu detaliem.

„ne-am propus să facem din voi niște grefieri profesioniști, fără să uitați să fiți oameni”

R.: Cu siguranță, la începutul acestui an v-ați creat o listă cu privire la anumite obiective pe care noi trebuie să le îndeplinim. Câte dintre acestea credeți că am reușit să realizăm?

T.B.: Într-adevăr, ne-am propus să facem din voi niște grefieri profesioniști, fără să uitați să fiți oameni. Înțelegem prin asta ca în momentul în care veți primi diploma de absolvire și veți merge în instanțe să aveți o temeinică pregătire teoretică, să fiți căpătați exercițiul de a lucra cu ușurință orice act procedural și nu numai, să aveți capacitatea de a vă adapta la nou și de a învăța în permanență, să aveți un comportament demn și adecvat statutului vostru, să fiți pregătiți să faceți față volumului imens de lucru și să aveți inițiativa eficientizării muncii voastre, să fiți pretențioși cu voi, cu lucrările voastre, să fiți onești, să învățați să vă câștigați respectul și locul pe care-l meritați în colectivul unde veți merge. Într-un cuvânt: să ne mândrim cu voi. Și, mai e ceva, să nu uitați, cum ni se întâmplă majorității celor care lucrăm în sistem, că viața noastră nu este doar serviciu. Cât ați reușit să realizați? La această întrebare ar trebui să vă răspundeți singuri.

R.: Prin absolvirea SNG și, mai nou, prin crearea funcției de grefier cu studii superioare juridice se întrevede o

schimbare importantă a statutului de grefier. De ce s-a simțit nevoia creării unei noi categorii de grefieri?

T.B.: Mi se pare a fi o evoluție firească. Este o necesitate pe care o impune volumul de activitate din instanțe, diversitatea domeniilor în care lucrăm aflate în continuă dezvoltare, perfecționare și specializare, dificultatea gradată a lucrărilor noastre care ar impune o distribuție adecvată a sarcinilor pentru eficientizarea actului de justiție. Această distribuție însă nu poate fi făcută fără un personal care să aibă și o corespunzătoare pregătire teoretică și practică. Sperăm ca într-un viitor cât mai apropiat (al cărui moment este condiționat nu doar de o modificare legislativă de substanță în materie de drept procesual, ci și de existența unui număr suficient de grefieri cu studii superioare juridice în măsură să facă față noilor competențe) să avem grefieri-superiori sau grefieri-asistenți sau un alt nume pe care să-l găsim, care să poată prelua sarcinile extrajudiciare ale judecătorului.

„Școala reprezintă, zic eu, o șansă pentru cei care își aleg această profesie și un câștig pentru justiția română”

R.: Credeți că prin SNG sistemul judiciar românesc va beneficia de un pas important, atât sub aspectul pregătirii de specialitate, cât și al mentalităților?

T.B.: Da. Și putem vorbi la prezent despre asta. Sistemul judiciar românesc beneficiază de un important pas înainte, iar perspectiva este promițătoare. Încerc să explic. Din păcate, până la înființarea Școlii, inițial C.P.P.G.C.P.A.S, grefierii nu aveau șansa unei pregătiri profesionale, nici la debutul în profesie, nici ulterior. Meseria de grefier trebuia învățată din mers, după ce deja erai aruncat în foc, în condițiile în care erau foarte puțini cei care aveau minime cunoștințe juridice. Asta nu înseamnă că atunci nu s-au format grefieri de o reală valoare. Vorbim doar la nivel general. Școala reprezintă, zic eu, o șansă pentru cei care își aleg această profesie și un câștig pentru justiția română. Nu vreau în nici un caz să negăm trecutul și să spunem că atunci nu s-a făcut nimic bun. Dimpotrivă, încerc să spun că, valorificând experiența, putem face lucrurile mai bine.

(continuare în pag. 9)

(urmare din pag.8)

Întotdeauna, un grefier școlit are mai multe atuuri, chiar dacă în primele săptămâni de serviciu nu are viteză în dactilografierea la mașina de scris mecanică sau nu „ghicește” practica încetățenită doar într-o anumită instanță.

Haideți să vedem lucrurile în ansamblu: o bună pregătire teoretică înseamnă înțelegerea, și subliniez înțelegerea, activității judecătorului și, în consecință, traducerea ei corectă în actele de procedură, care trebuie să se raporteze întotdeauna la textul de lege. Mai departe: această înțelegere conduce la realizarea semnificației și importanței activității judecătorului, determinând, implicit, un comportament adecvat al grefierului. În plus, un scop de perspectivă este unificarea practicii la nivel național (iar integrarea europeană se apropie), deziderat ce presupune o pregătire unitară a corpului grefierilor. Aici rolul principal revine SNG, indiferent că este vorba de formarea inițială sau de cea realizată în cadrul activităților de formare continuă, ultimele foarte bine primite de grefierii în funcție. Și, de ce nu, un grefier foarte bun este o provocare și pentru judecător.

“Am încredere în voi că veți avea puterea și înțelepciunea să faceți față oricărei provocări”

Rep.: Că tot veni vorba, care credeți că vor fi provocările cărora va trebui să le facem față la locul de muncă, atât din punctul de vedere al atribuțiilor care ne revin, cât și al relațiilor cu personalul instanțelor?

T.B.: Despre ele ați vorbit la cursuri, de procedură sau deontologie, iar cu marea lor majoritate v-ați familiarizat în stagiul practic. Am încredere în voi că veți avea puterea și înțelepciunea să faceți față oricărei provocări.

Rep.: Revenind la Școală, unii cursanți au apreciat că anumite criterii de evaluare, prea generale, precum „aptitudini de grefier” sau „interes profesional”, sunt subiective sau prea generale. Ar putea fi înlocuite cu un model/grilă unică de evaluare care să prevadă obiective concrete pe care cursanții să le realizeze?

T.B.: Scopul nostru, al Școlii și al profesorilor voștri, este să găsim o formulă ideală pentru a realiza o evaluare a cursanților care să reflecte cât mai fidel nivelul de pregătire teoretică și practică, în corelare cu existența unor aptitudini necesare profesiei de grefier. Problema pe care voi o puneți ne preocupă de mult și încercăm să găsim acele criterii comune de evaluare, în măsură să înlăture subiectivismul. De pildă, Consiliul de conducere al Școlii a stabilit ca aprecierea aptitudinilor pentru profesia de grefier să urmărească și să

noteze următoarele obiective: rigoare în întocmirea actelor, capacitatea de sinteză, capacitatea de lucru sub presiunea timpului, inițiativa, în limita atribuțiilor, atenția distributivă. Avem în vedere întocmirea unui profil al grefierului român - Proiectul Phare în curs de derulare are și un astfel de obiectiv - profil la care să raportăm evaluarea cursanților noștri și care să fie deopotrivă un reper pentru evaluarea grefierilor din instanțe. Acest profil presupune tocmai identificarea unei grile unice de apreciere, cu parametri concreți. Orice idee e bine venită, iar scopul este comun: o evaluare cât mai obiectivă. Știți că suntem deschiși la sugestiile și criticile voastre și nu negăm valoarea experienței în îmbunătățirea activității Școlii.

“Avem în vedere aici folosirea pe scară largă unor metode moderne de predare, cu accent deosebit pe partea practică și de participare activă a cursantului”

Rep.: Care credeți că sunt domeniile în care Școala ar trebui să-și îmbogățească activitatea?

T.B.: N-am să vorbesc despre spațiu pentru cursuri sau buget și dotări materiale și nici despre cămin pentru cursanți. Îmi doresc să vină cât mai repede momentul când acestea să fi devenit probleme inerente începutului, de mult depășite. Mă limitez la activitatea didactică, unde îmbunătățirile pot fi realizate din chiar anul școlar viitor. Ele sunt cerute, pe de o parte, de concluziile desprinse din experiența noastră acumulată în cei patru-cinci ani de activitate școlară, gândindu-ne la formarea unui grefier care să corespundă aceluși profil de care am vorbit anterior, iar pe de altă parte, de noul statut al Școlii, care va avea două categorii de cursanți: cei cu studii superioare juridice și cei cu studii medii sau alte studii superioare. O să luăm în calcul și aprecierile și ideile voastre pe care le-ați scris în fișele de evaluare.

Să revenim. Este întotdeauna loc pentru perfecționarea activității de predare și de lucru la seminar. Avem în vedere aici folosirea pe scară largă unor metode moderne de predare, cu accent deosebit pe partea practică și de participare activă a cursantului, care să urmărească dezvoltarea abilităților de exprimare în scris, de exprimare orală, de analiză și sinteză în abordarea problemelor, acuratețe în redactarea lucrărilor și, deopotrivă deschidere și abilitate de învățare, de administrare a timpului de lucru, dar și în dezvoltarea relațiilor cu colegii. Nu uităm încercarea de uniformizare a informației transmise și, implicit, o încercare de uniformizare sau chiar standardizare a lucrărilor efectuate de grefier.

(continuare în pag.10)

(urmare din pag. 9)

Încercăm, de asemenea, să găsim modalitatea cea mai potrivită pentru îmbinarea perioadelor de pregătire așa-zis teoretică cu cele de stagiu practic, astfel încât practica să constituie o aplicație imediată și totodată, de completare și fixare a cunoștințelor și deprinderilor învățate la seminar. Avem de reevaluat programa școlară.

În funcție de bugetul aprobat, vom încerca, în timp, să lărgim sfera cunoștințelor predate cu discipline ca: relații de comunicare, management sau limbi străine.

Sunt, totodată, discipline unde voi ați solicitat un număr mai mare de ore și numesc aici deontologia și executarea silită și mai sunt câteva, sau care nu vor mai fi necesare și mă refer la unele prelegeri pentru cursanții cu studii superioare juridice.

O idee nouă, apărută de curând în catedra de informatică și dactilografie, este aceea a unei cooperări a acestor discipline cu cele juridice, pentru care informatica și dactilografia să și devină unele care este în realitate.

Ne preocupă evaluarea cursanților, despre care am vorbit anterior. În afară de acele criterii de evaluare, căutăm ponderea corectă între valoarea evaluării continue și cea a testărilor, în funcție de importanța unei anumite discipline, precum și soluții pentru testări unitare în cadrul seminariilor.

Rep.: Ați dat dovadă de multă deschidere față de noi. Lucru pe care îl apreciem. Considerați că această apropiere e benefică creării unui climat propice învățării și dezvoltării aptitudinilor fiecăruia, fără a exista riscul unor interpretări greșite din partea cursanților care ar putea deveni prea "răsfățați"?

T.B.: Dacă n-aș fi fost pentru un climat deschis, de comunicare, probabil că aș fi procedat altfel sau aș fi avut o altă atitudine și abordare. Nu știu. Nici nu-mi imaginez o altă postură a mea. Îmi dă totuși un pic de gândit povestea cu exigența. Standardul n-o să-l cobor, asta e sigur. Mă încurajează în atitudinea mea ecoul pe care îl am în aceia dintre voi care ați îndrăznit sau ați avut prilejul să stați mai mult de vorbă cu mine și care îmi cunoașteți motivația acțiunilor „exigente”. Apoi s-au mai dărâmat ceva bariere de comunicare pentru mulți dintre cursanți după seminarul meu. Poate ar trebui să fac și mai mult ca să-i încurajez și pe cei mai timizi ori mai neîncrezători să vină să vorbim. Au întotdeauna ușa mea deschisă!

Ziceați, parcă, ceva de cursanți răsfățați. Într-adevăr, sunt câțiva dintre voi care se cam

alintă. Mie asta nu mi se pare neapărat ceva rău. Dimpotrivă, o consider o dovadă de încredere. Minima șansă să fie depășită însă o anumită limită știți bine că nu există. Aș spune chiar că mă ofensați. Am în permanență grijă să folosesc aceeași unitate de măsură cu fiecare dintre voi.

Rep.: Cum apreciați relația dintre profesor și elev pe care o aveți cu actualii cursanții SNG? Este diferită de cea pe care ați avut-o cu cei din promoția precedentă?

T.B.: Cred că am răspuns deja la prima întrebare. Aș vrea doar să adaug că și eu învăț de la voi, în permanență. În ceea ce privește relația mea cu promoția precedentă cred că seamănă cu cea pe care o am cu voi, prin raportare la promoția viitoare.

Rep.: Da! Bine zis! Ușor, ușor, cursurile se apropie de final. O să vă fie dor de noi chiar dacă n-am fost întotdeauna „cursanții perfecti”? Și ne referim aici strict la absențele din prețiu testărilor... care ar fi putut fi evitate dacă ziua examenelor ar fi fost luna, și nu vinerea...

T.B.: Ziua examenelor este vinerea și numai vinerea pentru că doar atunci aula este liberă și uneori nici atunci. Din păcate, când luăm decizii privind organizarea cursurilor dorințele noastre trebuie raportate la niște condiții date, care nu depind de noi. Dacă la începutul anului am fi cerut și ni s-ar fi și aprobat să folosim aula luna, asta însemna ca și prelegerile să înceapă luni la ora 8, iar cursurile voastre să dureze până vineri la ora 19. Judecați singuri dacă am greșit când am ales ziua de vineri pentru prelegeri și, implicit, pentru testări.

Așa! „Cursanții perfecti”. Numai faptul că voi ați dat glas unui gând pe care eu nu l-am exprimat înseamnă enorm pentru mine. Vă mulțumesc! Îmi doresc să vă amintiți cu drag de Școală. Să realizați că toți vă iubim și am pus suflet în munca noastră pentru voi, chiar dacă uneori am atentat la libertatea voastră și aici mă citez „pentru că suntem școală profesională, nu facultate”. Sunteți cursanți buni și foarte buni și aveți un potențial extraordinar. Sunt convinsă că nu veți dezamăgi, iar evaluările privind viitoarea voastră activitate de greșier, pe care le vom primi de la instanțe, vor fi pe măsură. Dacă o să-mi fie dor de voi? Cum vi se pare că vorbesc despre „copiii” noștri de anul trecut?

Rep.: Și, în sfârșit, ultima întrebare, ca o concluzie firească: când mergem la munte?

T.B.: Când vreți! Puneți afiș să facem mobilizarea!

"Cred că între popoarele situate în același spațiu geografic, precum cele din Europa trebuie să existe un fel de legătură. Aceste popoare trebuie să aibă permanent posibilitatea de a intra în contact, de a discuta, de a lua decizii comune, de a stabili relațiile de solidaritate care să le permită să facă față în orice moment pericolelor care ar putea interveni oricând".

ARISTIDE BRIAND

Indemn: profitajul

Urmare solicitărilor sosite la revistă, am decis să răspundem celei mai importante și mai stringente probleme care îi preocupă pe tinerii zilelor noastre: cea referitoare la avantajele integrării în Uniunea Europeană. (Cred că v-ați prins din editorialul revistei că este o născocire această primă frază... n-am primit NICI O SOLICITARE în acest sens).

Ne-am interesat pentru voi pe pagina de internet (www.mie.ro) pusă la dispoziție cu generozitate de Ministerul Integrării și vom încerca să vă reliefați câteva din informațiile care, credem noi, ar putea prezenta interes.

Astfel, integrarea României în UE va oferi tinerilor multiple posibilități de a participa activ la desfășurarea unor proiecte de cooperare europeană ce vizează mobilitatea, multi-culturalismul, multi-lingvismul, diversitatea, precum și de a face parte din rețele transnaționale tematice.

Ca și cetățeni ai Uniunii, tinerii vor avea posibilități de a studia în străinătate, de a se bucura de avantajele libertății de circulație a persoanelor (ca de altfel și celelalte categorii, nu numai tinerii) și de a se forma ca cetățeni europeni. Aceste efecte se vor face simțite pentru tineri atât înainte de aderare, în cadrul procesului de pregătire, cât și după ce România va deveni membru cu drepturi depline al Uniunii Europene. Dintre aceste efecte, putem menționa, în primul rând, facilitarea studiilor în străinătate, prin introducerea principiului echivalării diplomei în funcție de curricula de pregătire. Excepție face programul ERASMUS, în cadrul căruia perioada de studii urmată de studenți în UE este automat recunoscută de către universitatea din țara de origine, prin intermediul sistemului european de transfer de credite; în al doilea rând, tinerii vor beneficia, ca întreaga populație de altfel, de posibilitatea exercitării unei profesii într-unul din statele membre. Conform acquis-ului comunitar, o persoană care este calificată să practice o profesie în țara sa va putea, de asemenea, să practice acea profesie și în alt stat membru al UE, în aceleași condiții cu cetățenii statului respectiv, de aceea, va urma o procedură de recunoaștere a calificării. Dacă ceea ce studiază nu este identic cu ceea ce prevede acquis-ul comunitar pentru anumite profesii specifice, persoana respectivă fie susține teste de aptitudini, fie dă examene de diferență. Tendința în Uniunea Europeană este de armonizare a programelor de învățământ universitar și post-universitar. De asemenea, tinerii, ca de altfel toți cetățenii români, vor avea în mod automat drept de rezidență în alt stat membru al UE. Ei vor beneficia de același tratament ca și cetățenii aceluși stat membru al UE în care se deplasează, în ceea ce privește sistemul de asigurări sociale și de sănătate. Va fi posibil și accesul la o

piață a muncii mult mai vastă, unde șansele de a găsi un loc de muncă vor crește, ca și numărul de profesii în general, întrucât vor apărea noi tipuri de meserii. În căutarea unui loc de muncă, un ajutor substanțial va fi oferit de rețeaua de cooperare europeană EURES, care oferă informații despre oportunitățile de angajare și despre condițiile de muncă din UE.

Avantajele extinderii pentru România sunt aceleași ca pentru toate celelalte țări candidate: creșterea economică, creșterea investițiilor străine directe, crearea unor noi structuri de producție, care să permită fabricarea unor produse finite, cu valoare adăugată mai mare și calitate superioară, conform standardelor UE, protecție sporită a consumatorilor, creșterea economiilor și investițiilor populației, micșorarea fiscalității, prin politici de impozitare mai relaxate, extinderea piețelor de capital (noi fluxuri de capital, diversificare a produselor financiare), dezvoltarea afacerilor și a sectorului privat, stimularea concurenței, acces pe piața muncii din statele UE, îmbunătățirea substanțială a standardului de viață al populației.

Integrarea va avea efecte pozitive asupra evoluției economice românești, asupra societății în ansamblu, asupra imaginii externe a țării și în ceea ce privește libera circulație a persoanelor. Aceste avantaje economice generale trebuie să țină, însă, seama de presiunile concurențiale ale pieței unice, de competiția acerbă cu firmele din statele membre dezvoltate, de necesitatea transformărilor tehnologice - care pot duce, pe termen scurt, și la creșterea șomajului, o dată cu restructurarea întreprinderilor și a unor întregi sectoare industriale. În domeniul agriculturii, avantajele sunt mai reduse în primii ani de după aderare, dar, pe termen mediu și lung, integrarea agriculturii românești va duce la: creșterea productivității agricole (prin adoptarea acquis-ului și, mai ales, prin accesul la fondurile UE pentru agricultură și la tehnologie performantă), stimularea dezvoltării exploatațiilor agricole mijlocii (până la 50 ha) și mari (peste 100 ha), îmbunătățirea accesului pe piața UE și dispariția tuturor barierelor comerciale, încetinirea migrării forței de muncă din agricultură spre sectorul industrial.

Accesul la fondurile structurale comunitare, ca viitor stat membru, va da posibilitatea României să asigure o dezvoltare echilibrată a regiunilor, precum și o dezvoltare rurală susținută, să modernizeze infrastructura de transporturi și de mediu, să creeze noi oportunități de ocupare a forței de muncă, mai ales în mediul rural, să promoveze politici sociale care să ducă la standarde de viață de o calitate superioară.

sorin

Ariane

EURODICTIONAR

Program al Uniunii Europene pentru promovarea cărților și a lecturii. Se axează în principal pe traduceri, cu precădere pe cele din literatura contemporană, cu accent pe limbile mai puțin utilizate. Programul Ariane oferă burse pentru traducători și încurajează formarea unor rețele de specialiști în domeniul traducerii dintr-o limbă în alta. Este un instrument al politicii culturale a Uniunii Europene.

DIZOLVAREA PARLAMENTULUI

posibilitate reală sau imaginară

În numărul precedent al revistei se propunea o dezbatere pe tema dizolvării Parlamentului. Oferim, în continuare, un răspuns.

Istoria parlamentară, îndeosebi cea europeană, consemnează sociogeneza legislativului în cadrul unor raporturi agonale, conflictuale, cu puterea executivă: parlamentul și-a definit statutul și competențele sale de autoritate publică prin diminuarea treptată a prerogativelor monarhice. O anumită echilibrare a avut loc atunci când puterea legislativă și-a arogat dreptul de a angaja răspunderea politică a guvernului, compensând oarecum posibilitatea acestuia de a provoca, în mod discreționar, dizolvarea parlamentului.

În acest sens se poate invoca evoluția istorică a unei vechi instituții legiuitoare – Parlamentul englez – creată după ce regele John (zis „fără țară”) a semnat la 1215 actul constituțional care a fost numit ulterior „Magna Charta Libertatum”. De atunci până în prezent, se poate spune că victoria cea mai importantă a Parlamentului (respectiv a Camerei Comunelor) constă în posibilitatea demiterii Guvernului, contrabalansând atribuția ancestrală a acestuia de a declanșa, cu aprobarea Reginei, dizolvarea acestei camere (Camera Lorzilor nu poate fi dizolvată).

De altfel, a devenit o tradiție ca Primul-ministru să solicite dizolvarea acesteia și organizarea unor noi alegeri atunci când guvernarea sa se bucură de popularitate, fără să mai aștepte încheierea mandatului, care s-ar putea afla sub zodii nefaste. Este ceea ce s-a întâmplat recent în Țara Albionului.

De asemenea, în alte monarhii constituționale situația este asemănătoare. În Spania, Regele deține prerogativa dizolvării Parlamentului (format din Congresul Deputaților și Senat). Constituția Japoniei conferă Împăratului prerogativa dizolvării Camerei Reprezentantelor (Camera Consilierilor nu poate fi dizolvată).

În regimurile republicane, președintele are această competență constituțională. În Italia, șeful statului poate dizolva ambele camere parlamentare (Camera Deputaților și Senatul) sau numai una dintre ele, după consultarea președinților acestora. În Franța, Președintele Republicii poate dizolva numai Adunarea Națională, nu și Senatul.

Concluziile care se desprind din exemplele menționate pot fi mai multe. Astfel, dizolvarea Parlamentului este o prerogativă a șefului statului, fie monarh, fie președinte. De asemenea, numai rareori parlamentul bicameral poate fi dizolvat în ansamblul său, încât măsura aceasta privește mai degrabă prima cameră parlamentară sau „camera populară”. Totodată, în genere, exercitarea acestei atribuții a șefului statului nu este supusă altor condiții constituționale, cu excepția consultării formale a președinților camerelor și a

primului-ministru.

Dar dizolvarea parlamentului nu este o prerogativă universală. Dimpotrivă, în regimul prezidențial consacrat de Constituția Statelor Unite din 1787 și întemeiat pe o separație tranșantă a puterilor în stat, Președintele nu are o asemenea competență, astfel încât Congresul (compus din Camera Reprezentanților și Senat) nu poate fi dizolvat.

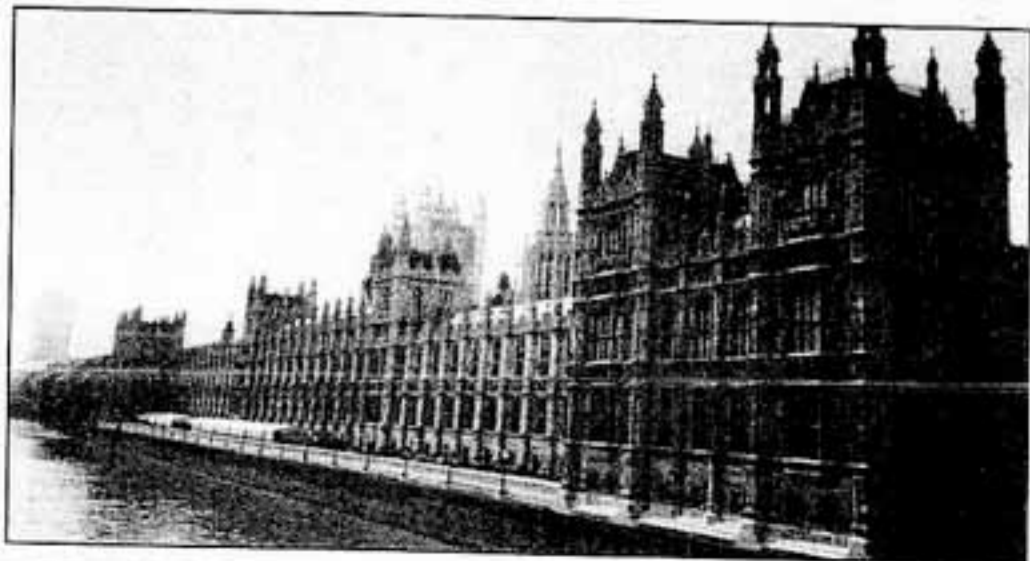
În alte regimuri constituționale se asigură o protecție quasi-completă a mandatului parlamentar, pentru ca acesta să se poată derula în limitele temporale stabilite.

În acest sens, Legea fundamentală pentru Republica Federală Germania (Constituția Federală) instituie un cadru restrâns al dizolvării Parlamentului. Pe de o parte, numai Adunarea Federală (Bundestag) poate fi dizolvată, nu și Consiliul Federal (Bundesrat). Pe de altă parte, Președintele Federal poate decide dizolvarea numai în situații de excepție, care configurează o posibilă criză politică (dacă nu reușește să aleagă Cancelarul Federal sau dacă o propunere a Cancelarului Federal de a i se acorda încrederea nu a fost aprobată).

De asemenea, Constituția României adoptă o atitudine similară, deosebit de restrictivă cu privire la dizolvarea Parlamentului. Situația premisă are în vedere numai neacordarea, de către Parlament, a votului de încredere pentru formarea Guvernului, în termen de 60 de zile de la prima solicitare și numai după respingerea a două solicitări de investitură. Dar, și în cazul când premisa constituțională – de altfel destul de elaborată – ar deveni reală, Președintele României mai poate încă aprecia dacă se impune dizolvarea Parlamentului sau se pot încerca alte soluții pentru evitarea crizei. În același timp, Constituția fortifică edificiul parlamentar, stabilind și alte condiții. Parlamentul României poate fi dizolvat o singură dată în cursul unui an și nu se poate dispune această măsură în ultimele 6 luni ale mandatului prezidențial ori în timpul stării de mobilizare, de război, de asediu sau de urgență.

De aceea, trecând peste redactarea oarecum sibilinică a textului constituțional (art. 89), apare util să se reamintească mai frecvent, în viața publică de la noi, care sunt restricțiile constituționale ale dizolvării Parlamentului, conferindu-i mai degrabă un statut de ficțiune, decât de ipoteză realistă.

Dr. Simona-Maya TEODOROIU
Dr. Iulian TEODOROIU

GUSTAVE BOVARY și MADAME FLAUBERT

- partea a II-a -

Înainte de începerea procesului pus la cale de autorități, Flaubert a făcut eforturi pentru a atrage de partea sa simpatia opiniei publice. A fost încurajat și susținut de oamenii de spirit ai vremii care vedeau în cauza lui Flaubert propria cauză. Cu atât mai mult cu cât cazul *Doamnei Bovary* nu era singular: în 1856, scriitorul Xavier de Montepin fusese condamnat la 3 luni închisoare pentru romanul *Fetele de ghips*, socotit licențios; un asemenea pericol îl simțea și Charles Baudelaire, pândit de foarfeca cenzurii imperiale pentru culegerea sa de poezii *Les Fleurs du Mal*. Când ziua judecării sosi, Flaubert era pregătit sufletește pentru a înfrunța justiția lui Napoleon cel Mic. Mai mult, se împăcase cu gândul de a fi condamnat: „Măine onorez cu prezența mea banca escrocilor de la secția a 6-a a tribunalului corecțional, la orele 10 dimineața. Doamnele sunt admise, o ținută decentă și de bun-gust este de rigoare. Nu mă bizui pe nici o dreptate. Voi fi condamnat și la maximum, poate, dulce răsplată pentru munca mea, nobilă încurajare dată literaturii...”

Astfel că, în ziua de 29 ianuarie 1857, se prezintă, la secția a 6-a a tribunalului corecțional, Leon Laurent Pichat – directorul girant al *Revue du Paris*, Anguste Alexis Pillet – editor și Flaubert, acuzați de săvârșirea infracțiunii de ultraj la morala publică și religioasă. Figura principală a procesului și personajul împotriva căruia se îndreaptă toată atenția este însă Flaubert.

Procesul, care a devenit un adevărat spectacol, i-a avut ca adversari pe procurorul Pinard și pe avocatul lui Flaubert, Jules Senard, fost ministru de interne și membru al Adunării Constituante. Completul de judecată era prezidat de Dubarle, magistrat integru, cunoscut și ca istoric al dreptului roman.

Pinard începe prin a arăta că probele prin care va dovedi ultrajul la morala publică și religioasă sunt anumite pagini cuprinse în romanul *Doamna Bovary*. Procurorul imperial își începe rechizitoriul arătând că, mai întâi, pentru a nu fi acuzat că procedează arbitrar, va face un rezumat al cărții întrucât nu o poate citi în întregime din cauza numărului mare de pagini. Apoi, arată că va da citire pasajelor incriminate ale cărții și că, la urmă, va răspunde cu anticipație obiecțiilor ce s-ar putea aduce sistemului acuzării.

Reprezentantul Ministerului Public rezumă romanul în așa fel încât să creeze impresia că Flaubert a săvârșit cu intenție ultrajul la morala publică și religioasă, stăruind asupra infidelităților conjugale ale Emei Bovary, apreciind că romanul ar fi trebuit să poarte ca subtitlu *Povestea adulterelor unei femei din provincie*. Procedează apoi la citirea și comentarea pasajelor incriminate, pretinse a fi licențioase, arătând că „ofensa la morala publică este în tablourile lascive”, iar „ofensa la morala religioasă, în

imaginile voluptoase amestecate cu lucruri sacre”. Invocă astfel patru episoade din roman, care se constituie în tot atâtea capete de cerere: 1. aventura Emei cu Rodolphe; 2. interludiul religios; 3. seducerea Emei de către Leon, cu toate că celebra, de acum, scenă din birjă fusese eliminată de revistă din textul apărut în foileton; 4. scena extremei joncțiuni în care rugăciunea și gesturile ritualice ale preotului sunt însoțite de reminiscențe din viața plină de păcate a miribundei.

Interpretând convenabil sau, mai bine zis, răstălmăcind pasajele incriminate, procurorul adresează instanței câteva întrebări retorice: „Ultrajul la adresa moralei nu-l vedeți în căderea cu Rodolphe? Nu-l vedeți în această gloriificare a adulterului? Nu-l vedeți mai ales în ceea ce se petrece cu Leon? Și apoi, ultrajul la adresa moralei religioase îl regăsim în zugrăvirea spovedaniei... în transformarea religioasă... în sfârșit, în ultima seară a morții.”

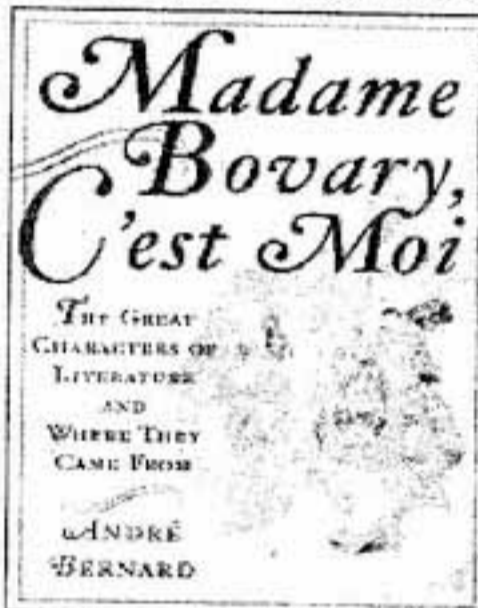
Pinard continuă prin a arăta că publicitatea constituie un element constitutiv al infracțiunii de ultraj de care sunt vinovați directorul girant al revistei și editorul, dar susține faptul că principalul vinovat rămâne cel care a scris cartea. „Ne grăbim s-o spunem, girantul revistei și editorul nu vin decât în rândul al doilea. Principalul vinovat este autorul, d-l. Flaubert, care, avertizat de nota redacției, protestează împotriva tăieturii făcute în opera sa... Atenuați pedeapsa cât vreți împotriva lui Pillet, fiți chiar îngăduitori în privința girantului revistei; în ceea ce-l privește pe Flaubert, principalul culpabil, lui trebuie să-i rezervați asprimea dvs.!”

Acestei înverșunări ipocrite (se dovedește ulterior că Pinard era autorul unor scrieri licențioase), procurorul imperial îi adaugă răspunsul eventualelor obiecții ce ar putea fi aduse rechizitoriului său. La apărarea din întâmpinare, potrivit căreia *D-na. Bovary* are totuși o concluzie morală, de vreme ce, până la urmă, eroina se sinucide tocmai din cauza rățăcirilor sale, el răspunde că romanul rămâne profund imoral. Asta deoarece concluzia morală nu poate scuza “detaliile lascive susceptibile să

turbure mințile și simțurile unor tinere sau al unor soții înclinate mai degrabă spre voluptate decât spre virtute.” (sic) Romanul e imoral, spune procurorul, și pentru că în el nu se găsește nici un personaj care să o condamne pe Ema Bovary pentru păcatele ei, că nu este enunțat nici un principiu care să infiereze adulterul. În fine, Pinard își încheie rechizitoriul invocând morala creștină în numele căreia cere condamnarea aspră a autorului: „Această morală stigmatizează literatura realistă, nu pentru că zugrăvește pasiunile: ura, răzbunarea, amorul; lumea nu trăiește decât în temeiul lor și arta trebuie să le zugrăvească; ci când ea le zugrăvește fără opreliște, fără măsură. Arta fără regulă nu mai este artă; este ca o femeie care s-ar despuia. A impune artei unica regulă a decenței publice nu înseamnă a o aservi, ci a o onora. Nu crești decât potrivit unei reguli.” Mai înainte de începerea procesului, când devenise evident că procuratura își întemeia învinuirea pe scoaterea anumitor fragmente din contextul romanului, fragmente care, privite în acest mod, ar fi putut înclina balanța în favoarea acuzării, Flaubert, sfătuit de avocatul său, se hotărăște să contraatace și să publice integral romanul, cu unele comentarii amănunțite asupra pasajelor incriminate.

(continuare în pag. 14)

Andreea TĂTARU

(urmărire din pag. 13)

Această lucrare, intitulată *Memoriul d-lui. Gustave Flaubert contra învinuirii de ultraj la morala religioasă îndreptată împotriva lui*, nu apucă să vadă lumina tiparului din cauza unei somații a procurorului care, printr-o măsură administrativă, îl lipsește pe Flaubert de un important mijloc de apărare.

Avocatul Jules Senard nu se intimidează în fața măsurii luate de procuratură și își pregătește bine apărarea în cadrul unei pledoarii care a durat nu mai puțin de patru ore, demontând, cu argumente convingătoare, fiecare învinuire adusă de procuror. Senard își începe pledoaria arătând că prezența sa pe banca apărării reprezintă îndeplinirea unei datorii de conștiință, ca și cititor al cărții incriminate, pe care a prețuit-o pentru moralitatea ei profundă, și, totodată, a unei îndatoriri prietenești față de familia autorului. Continuă cu o scurtă caracterizare a scriitorului-inculpat: "D-l. Gustave Flaubert este un om cu un caracter serios, înclinat prin firea sa către lucruri grave, către lucruri triste. Nu este omul pe care ministerul public, cu 15 sau 20 de rânduri smulse de ici, de acolo, a venit să-l prezinte ca un artizan de tablouri lascive... Restabilind numai o frază, punând alături de cele câteva rânduri citate, câteva rânduri care preced și care urmează, cartea sa va redobândi îndată înaintea dvs. culoarea sa adevărată și, în același timp, va face cunoscute intențiile autorului." De asemenea, protestează împotriva subtitlului propus de procuror pentru roman și arată că mai potrivit ar fi: "Povestea degradării, a șireteniilor, a sinuciderii ca urmare a unei greșeli etc." Avocatul afirmă că acest titlu ar fi mult mai nimerit, argumentând că, dacă acest roman ar cădea în mâinile unei cititoare tinere, conținutul cărții nu o va îndemna la o viață ușuratică, de adulter, ci, dimpotrivă, o va avertiza asupra pericolelor ei.

Senard trece apoi la demontarea învinuirilor aduse prin rechizitoriu. Mai întâi, demonstrează inexistența obscenităților imputate autorului *D-nei. Bovary*. Arată, astfel, că romanul lui Flaubert este o operă literară de excepție, a cărei înaltă valoare a fost apreciată de cei mai avizați literați. În acest sens, aduce mărturia elogioasă scrisă de Lamartine, din care citează pe larg. Aceasta produce o bună impresie atât asupra publicului, cât și a instanței. Așadar, urmărirea penală împotriva cărții - susține avocatul - s-ar datora doar vâlvei stârmită artificial de amputările făcute în textul romanului de editorii de la *Revue Du Paris*. În susținerea acestei afirmații, Senard citește, în întregime, în ședință publică, scena din birjă de care procurorul făcuse atâta caz.

Avocatul apărării trece apoi la examinarea celor patru episoade pretins licențioase ale romanului, uzând de aplicarea inversă a tehnicii folosite de procuror; dacă acesta decupează fragmente din roman, avocatul inserează aceste pasaje înapoi în text, demonstrând că, scoase din context, ar fi putut dovedi existența infracțiunii. Această operație, realizată prin lectura unor ample citate din roman, oferă judecătorilor ocazia să aprecieze „magia stilului lui Flaubert” și, totodată, relevă semnificația adevărată a pasajelor incriminate. Senard concluzionează apoi asupra acestui aspect: „Vedeți bine, așadar, că atunci când, în loc de a decupa membre de fraze și cuvinte, citești ceea ce precede și ceea ce urmează, nu mai rămâne nimic din incriminare; și înțelegeți de minune că al meu client, care își știa gândul, trebuie să fie puțin revoltat să o vadă astfel travestită.”

Un al doilea obiectiv al apărării a fost să dovedească, pe bază de citate, că în scrierile literare și chiar în cele bisericesti, există destule texte care, apreciate după criteriile

procurorului, ar fi trebuit să atragă condamnarea penală a autorilor lor, astfel încât comparația operei lui Flaubert cu scrieri incomparabil mai licențioase aparținând lui Montesquieu sau Mérimé are o impresie puternică asupra instanței. Mai mult, arată Senard, cărțile autorilor menționați sunt oferite ca premiu în școli elevilor premianți. Avocatul nu se mulțumește să-l ironizeze pe procuror și scoate din mânecă asul apărării: arată că modelul folosit de Flaubert în scena extremei oncțiuni urmează îndeaproape regulile conținute în îndrumarul bisericesc intitulat „Explicare istorică, dogmatică, morală, liturgică și canonică a catehismului.” Astfel, arată că era de-a dreptul ridicol să se susțină că s-a săvârșit în acest mod un ultraj la morala religioasă: „Vedeți acum că noi n-am amestecat profanul cu sacralul, când, la fiecare dintre simțuri, am indicat păcatul săvârșit cu acest simț deoarece este limbajul bisericii însăși.” Mai mult decât atât, avocatul apărării citează dintr-un text asemănător cu cel incriminat, aparținând lui Saint Beuve, criticul literar cu cea mai mare autoritate în epocă și, în plus, agreeat de regimul existent. Astfel că lui Senard, care a știut să aplice elegant și treptat loviturile de grație, nu-i mai rămâne decât să ceară achitarea clientului său, pe baza aprecierii romanului ca întreg și nu pe baza unor pasaje scoase din context. Pledoaria maestrului Senard produce un puternic impact asupra auditoriului și a judecătorilor. Iată cum o aprecia Flaubert: „El a strivit ministerul public, care se zvârcolea pe scaunul său și a declarat că nu va răspunde... Moș Senard a vorbit 4 ore în șir. A fost un triumf pentru el și pentru mine.”

La câteva zile apare și hotărârea. Tribunalul pronunță o sentință de achitare pentru toți inculpații. În motivarea soluției instanța reține că: romanul este rodul unei munci îndelungate și temeinice; pasajele incriminate ocupă un spațiu relativ restrâns în cuprinsul operei; aceste pasaje se integrează, prin ideile proferate, ca și prin situațiile descrise, în ansamblul caracterelor pe care autorul și-a propus să le înfățișeze; inculpatul își exprimă respectul față de bunele moravuri și de morala religioasă; romanul nu apare scris în scopul de a atâța patimile senzuale sau de a ridiculiza lucruri vrednice de respectul tuturor; romancierului nu i se poate imputa decât că uneori a nesocotit regulile de puritate pe care orice scriitor este dator să le respecte nu numai în privința operelor sale, dar și a conținutului acestora; în sfârșit, nu este îndestulător dovedit că inculpații s-au făcut vinovați de ultraj la morala publică și la bunele moravuri.

Două aspecte mai sunt de reținut în legătură cu acest proces. În primul rând, hotărârea tribunalului, chiar de achitare, care, după ce pronunță sentința, statuează că există în roman pasaje impregnate de un realism vulgar și adesea șocant, de natură să contrarieze susceptibilitățile onorabile. Consideră că lucrarea incriminată merită un blam sever, deoarece literatura are misiunea de a înălța inteligența și de a purifica moravurile, insuflând oroarea, iar nu tentația viciului....

Al doilea aspect privește atitudinea criticului Saint-Beuve care face opinie separată față de mai toți confrății săi, în condițiile în care era un agreeat al regimului politic. El respinge, din capul locului, judecarea romanului după criterii extraliterare: „Nu uit că lucrarea a fost obiectul unei dezbateri cu totul alta decât literară... Lucrarea aparține de aici înainte artei, numai artei și doar critica o poate trage la răspundere.”

După Doru Cosma, „De la Dante la Zola. Pe urmele unor procese celebre”

Andreea TĂTARU

Taina Mântuirii Noastre

În centrul tradiției Bisericii Ortodoxe se află dogma unirii reale cu Dumnezeu: această unire este „promisiunea” Mântuitorului și, implicit, scopul vieții creștinești. Iată rugăciunea lui Cristos pentru noi: „*Ca toți să fie una, după cum Tu, Părinte, întru Mine și Eu întru Tine, așa și aceștia în Noi să fie una (...). Și slava pe care Tu Mi-ai dat-o, le-am dat-o lor, ca să fie una, precum Noi una suntem: Eu întru ei și Tu întru Mine, ca ei să fie desăvârșiți întru unime (...)*” – Ioan, cap. 17, 21, 22, 23. Sfinții Părinți ai tradiției ortodoxe au precizat sub ce raport, în limitele evlaviei, trebuie să înțelegem unirea cu Dumnezeu, „îndumnezeirea”. Ei au formulat învățătura privind distincția dintre ființa lui Dumnezeu sau natura Sa propriu-zisă, inaccesibilă, și energiile dumnezeiești necreate care izvorăsc veșnic din ființa Sa și prin care El se comunică deplin, și au arătat că putem participa la natura dumnezeiască nu în Sine, ci în energiile Sale îndumnezeitoare. Dar pentru a ajunge la unirea cu Dumnezeu în energiile sale increate („împărăția cerurilor”) trebuie să depășim o întreită stavilă: a firii, a păcatului și a morții. Pentru că omul nu este despărțit de Dumnezeu numai prin fire, ca ființă creată, ci și prin voința „primului” om de a se separa de Dumnezeu și prin urmările acesteia, suferința și moartea.

Potrivit tradiției, Dumnezeu nu a creat împreună cu natura umană nici plăcerea, nici durerea aparținând simțurilor (afectele în general: foame, sete, durere etc.), ci l-a înzestrat pe Adam doar cu o anumită „capacitate de plăcere” pur duhovnicească, prin care acesta tindea în mod natural spre Dumnezeu și se bucura de contemplarea Lui, aidoma îngerilor. Din această concentrare exclusivă pe Unitatea divină, pe Etern, rezulta perenitatea, neschimbabilitatea firii adamice, „hrănită” cu fructul „Pomului Vieții”. Adam a deturnat această „capacitate de plăcere” de la obiectul ei firesc către lumea sensibilă („pomul cunoștinței binelui și răului”), de la Creator la creație. Este o mișcare potrivnică firii originare, nenaturală, prin care plăcerea simțurilor a pătruns în firea umană și, o dată cu ea, ca o pedeapsă, ca un antidot, a pătruns și durerea, pătımirea, capacitatea de suferință și moartea. Natura umană a primit o altă origine: dacă Adam „de la Dumnezeu s-a născut”, omul căzut se naște din „trupul” lui Adam prin „poftă trupească” având în fire afectele sau „trăsătura pătimitoare” (foamea, setea, sexul etc.) care sunt „patimi după fire”, sunt necesități ale firii, nu sunt „păcătoase”, dar prin ele, potrivit tradiției, acționează „ispititorul”, „puterea vicleană” spre a împinge voința omului spre patimile împotriva firii, spre păcat. „Puterea vicleană” se folosea de trăsătura pătimitoare a firii, de pofta de plăcere a omului și de teama sa de suferință și de moarte, pentru a-i împinge voința spre patimile împotriva firii și astfel, cu fiecare om, se împropăta păcatul originar.

Spre a scoate natura umană din această încătușare S-a făcut Cuvântul lui Dumnezeu om deplin. Nașterea Sa nu a avut drept cauză plăcerea trupească, împreunarea dintre bărbat și femeie, fiind conceput de Duhul lui Dumnezeu din Fecioară. Drept urmare, El a păstrat din prima alcătuire a lui Adam lipsa de păcat. Dar, de bunăvoie, fără de păcat fiind, din nașterea introdusă în fire după păcat, a luat trăsătura pătimitoare, afectele. Căci, pentru eliberarea noastră a fost nevoie de o durere și de o moarte nevinovată și necuvenită - prin faptul de a nu fi cauzată de nașterea din plăcere și prin faptul de a nu fi urmarea unei vieți pătimase. După spusele tradiției, „puterile cele rele”, văzând la Domnul trăsătura pătimitoare au crezut că a primit legea firii din necesitate, ca orice om, și au încercat să-L împingă și pe El spre păcat. Domnul le-a îngăduit prima încercare, aceea a ispitirilor prin plăcere (după 40 de zile de post, cum spun Evangheliile) pentru a-l atrage pe „ispititorul” și a-l izgoni în felul acesta din fire, desființând „contractul” lui cu

Adam prin care acesta alesese de bună voie patimile plăcerii. Apoi Domnul a îngăduit „domniilor și stăpâniilor” cea de-a doua încercare, și anume, ispita prin durere, în vremea răstignirii și a morții. „*Deșertându-și acelea deplin în El venimul stricăcios al răutății lor, l-a ars ca printr-un foc, nimicindu-l cu totul din fire.*” (Sf. Maxim Mărturisitorul). Astfel, „ispititorul” însuși a fost ispitit și, așteptând să dea de ceva omenesc din cauza trăsăturii pătimitoare pe care o avea firea umană a lui Cristos, a întâlnit dumnezeirea, care l-a „dezbrăcat” din fire (cum spune Sf. Apostol Pavel), făcând iarăși neamul omenesc liber de plăcere și de durere, asemenea naturii adamice, originare.

Din trăsătura pătimitoare a firii Sale, din „micșorarea” Sa, Domnul a făcut o armă spre desființarea păcatului și a morții de pe urma lui. „*Micșorarea dumnezeiască kenoza* (cum spune teologia ortodoxă) a atins ultimele limite prin moartea și coborârea în Infern a Domnului: „*Pe pământ ai venit/Pe Adam să-l mântui./ Și pe-acesta negăsind, jos Te-ai pogorât;/ Pân-la iad, Stăpânul meu, l-ai căutat. (...)* *Ca un om, ai murit De-a Ta voie, Doamne, / Dar ca Dumnezeu pe morți din groapă-ai sculat/Și din întunericul păcatelor.*” Textele liturgice surprind caracterul teribil, paradoxal al „micșorării Domnului”, de neînțeles și inexprimabil: „*Cel ce se îmbracă cu lumină ca și cu o haină stătu gol înaintea judecătorilor și primi loviri peste obraz din mâna celui pe care l-a creat (...)* *Atunci catapeteasma templului s-a rupt, soarele s-a întunecat, neputând suferi să vadă pe Dumnezeu chinuit, pe Cel de care tremură toată făptura (...)* *Cu cumună de spini S-a încumnat Împăratul îngerilor (...)* *O piatră acoperă pe Domnul, Cel ce a acoperit cu frumusețea Lui cerurile*”. Taina morții Domnului, neînțeleasă nici de îngeri, culmea „micșorării dumnezeiești”, ne descoperă în realitate măreția incomensurabilă a lui Dumnezeu, mila și iubirea Sa infinită: prin patimile sale a dăruit firii nepătımirea, iar prin moartea Sa, viața veșnică.

Momentul Învierii nu este descris de Evangheliile, nu a avut martori pământești, a fost ascuns ochilor omenești. Cinstind această taină, Sfinții Părinți, prin compoziția icoanei ortodoxe a Învierii nu au transmis imaginea exterioară a evenimentului (precum arta realistă apuseană), ci adevărul ei duhovnicesc: în ea, Hristos Cel Înviat, strălucind în veșmintele Slavei, întinde mâna lui Adam cel căzut, iar prin el întregii lumi și îi ridică la o nouă viață, „din duh” pe cei din mormintele păcatelor. Hristos a desființat, prin patima și moartea Sa, legea nașterii prin plăcere și moartea ca osândă a firii, pătrunse în natura umană prin păcatul adamic, și a deschis calea unei a doua nașteri, prin har, prin slava Sa, din duh, pentru viața veșnică: „*Adevărat, adevărat zic ție: De nu se va naște cineva de sus, nu va putea să vadă împărăția lui Dumnezeu. Iar Nicodim a zis către El: Cum poate omul să se nască fiind bătrân? Oare poate să intre a doua oară în pântecele mamei sale și să se nască? Iisus a răspuns: Adevărat, adevărat zic ție: De nu se va naște cineva din apă și din Duh, nu va putea să intre în împărăția lui Dumnezeu. ce este născut din trup, trup este; și ce este născut din Duh, duh este*” (Ioan, cap. 3; 3, 4, 5, 6). În taina Învierii Mântuitorului ne este descoperită taina „înferii” noastre, a nașterii din Dumnezeu, ca fii ai Lui, după cum spune cel mai iubit dintre Apostoli: „*Și celor câți L-au primit, care cred în numele Lui, le-a dat putere ca să se facă fii ai lui Dumnezeu. Care nu din sânge, nici din poftă trupească, nici din poftă bărbătească, ci de la Dumnezeu s-au născut.*” (Ioan, cap. 1; 12, 13).

Surse: Filocalia, vol III - Sf. Maxim Mărturisitorul

Vladimir Lossky, *Teologia mistică a Bisericii de Răsărit*
Eva & Denis

"CE ESTE ADEVĂRUL?"

„Împărăția Mea nu este din lumea aceasta (...). Eu spre aceasta M-am născut și pentru aceasta am venit în lume, ca să dau mărturie pentru adevăr; oricine este din adevăr ascultă glasul Meu. Pilat I-a zis: Ce este adevărul?” (Ioan, cap. 18, 36, 37, 38).

Întrebarea guvernatorului Iudeii este retorică – un fel de a spune că nimic nu trebuie considerat adevărat *a priori* și în mod absolut, ci numai în măsura în care este probat, numai când adevărul invocat este dovedit, demonstrat. Modalitatea aceasta de gândire este emblematică pentru mentalitatea lumii greco-romane de la aceea epocă, influențată de mai multe secole de filosofia de ordin exclusiv rațional, ce pretindea că rațiunea este singura aptă să constate adevărul, să stabilească certitudini. După mai bine de un mileniu de influență a punctului de vedere religios, creștin, importanța acordată de greci rațiunii avea să se reafirme în filosofia modernă într-un mod mult mai accentuat, sub forma radicală, „dogmatică” a raționalismului – curent specific gândirii moderne care domină absolut mentalitatea generală încă din sec al VII-lea. Iată de ce poziția strict rațională a lui Pilat ni se pare astăzi mai „de înțeles” decât afirmația

C. Brâncuși, "Rugăciune"

Mântuitorului care ne cere „să fim din adevăr”. Însă concepții de același ordin întâlnim chiar în filosofia greacă, formulate, paradoxal, tocmai de aceea considerați, în opinia oficială, a fi „părinții” raționalismului modern: Platon și Aristotel. Trebuie deci să distingem chiar în filosofia greacă între două „curenți”, diferențiate tocmai de rolul pe care îl acordă rațiunii și, implicit, de modul în care concep ideea de adevăr.

În ceea ce-l privește pe Aristotel, aspectul capital este că el nu reduce inteligența, intelectul, la rațiune, în sensul că afirmă existența, pe lângă rațiune, și a unei alte facultăți de cunoaștere, pe care o numește „intelectul intuitiv”. Diferența dintre cele două este precizată net prin această propoziție: *dintre facultățile intelectului cu ajutorul cărora cunoaștem adevărul, raționamentul este expus erorii, iar intelectul intuitiv este totdeauna adevărat*. Recunoașterea unei facultăți de cunoaștere superioare rațiunii, care are atributul infailibilității fiind scutită de eroare, este fundamentul doctrinei expuse de Aristotel, prin care se separă complet atât de filozofia greacă „clasică”, care pune accentul pe rațiune, cât și de raționalismul modern. Despre o astfel de cunoaștere intelectuală suprarațională gândirea modernă nu mai are nici cea mai vagă noțiune, și aceasta pentru simplul fapt că neagă *a priori* însăși posibilitatea ei – raționalismul, proclamând supremația absolută a rațiunii, nu este altceva decât negarea „intelectului intuitiv” și a domeniului de cunoaștere care îi este propriu. Într-adevăr, Aristotel îi atribuie acestei facultăți de cunoaștere un domeniu sau obiect propriu, specific, la care gândirea rațională nu are acces. Astfel, spunând că „*principiile sunt mai sigure decât concluziile demonstrației*”, el precizează că „*principiile sunt obiectul intelectului intuitiv*”. Deci „principiile”, în sensul originar, expus de Aristotel, nu sunt opera sau creația rațiunii, nu sunt obținute prin demonstrație sau deducție. Dimpotrivă, filozofii moderni, vorbind întotdeauna despre „principii raționale”, le asimilează abuziv concluziilor rațiunii, ceea ce înseamnă că, în realitate, gândirea modernă a „pierdut” adevăratul înțeles al noțiunii de „principiu”. Aristotel afirmă categoric că „principiile” nu aparțin domeniului rațiunii și că aceasta nu poate funcționa în mod valabil fără ele, depinzând în întregime de ele pentru a deduce concluzii adevărate: „*Nu putem cunoaște nimic prin demonstrație, dacă nu cunoaștem primele principii nemijlocite*”. De aceea, cunoașterea „primelor principii nemijlocite” prin „intelectul intuitiv” (sau intuiție intelectuală) este cunoașterea prin excelență sau cunoașterea „adevărului”. Caracterul „nemijlocit” pe care Aristotel îl atribuie „primelor principii” este strâns legat de definiția însăși a ideii de principiu. Astfel, prin principiu, în sensul originar, se desemnează ceea ce nu poate proveni sau nu poate fi dedus din altceva, ceea ce nu își are cauza în altceva, ci își este suficient, își este propria cauză. Iar ideea de principiu, astfel cum a fost definită, este una și aceeași cu ideea de adevăr, în înțelesul pe care îl are atât în doctrinele metafizice (hinduism și taoism) cât și în doctrinele religioase (iudaism, creștinism, islam). Iată deci că punctul de vedere susținut de Aristotel nu reprezintă ceea ce filozofii moderni ar numi un „sistem” propriu, ci aparține în realitate vechii gândiri tradiționale, bazate pe „revelarea” și „contemplarea” adevărului, pe care o regăsim în toate marile civilizații premoderne, comunicând aceleași principii perene. Și toate aceste forme tradiționale sunt unanime în a afirma absoluta necesitate a unui principiu „metafizic” sau „divin”, conceput ca fundament și totodată ca pol esențial al lumii, cărui îi conferă o bogăție inepuizabilă de semnificații.

Astfel, într-un prim sens, Principiul este „originea”, punctul central de pornire al tuturor lucrurilor, în sensul că „lumea”, ansamblu al tuturor ființelor și stărilor care constituie existența universală, este creată și conservată prin „iradierea” sa luminoasă (acel *Fiat Lux* din Facerea), fără însă ca esența sa să fie prin aceasta afectată în vreun fel. Iar Principiul din care provin toate lucrurile nu poate, prin definiție, să decurgă, să provină din altceva decât din sine însuși. Aristotel afirma că „*motorul*” tuturor lucrurilor, este, prin definiție „*imobil*”, fără a fi afectat de schimbarea neconținută la care sunt supuse toate lucrurile, rămânând fix și imuabil. Identic cu sine, nu poate fi dedus din „altceva”, căci nu este posibil și conceputibil „altceva” care să-l precedă, sau care să fie în afara sa. El este „primul și ultimul”, „începutul și sfârșitul” și, ca atare, nu poate fi definit decât prin sine însuși. De aceea, îl găsim numai în acest sens desemnat în toate formele tradiționale, prin tautologie sau paradox: de pildă formula „*Eu sunt cel ce sunt*” comună iudaismului și creștinismului, dar și prima „mărturisire de credință” a islamului (*shahadah*) – „*Nu este divinitate în afara singurei Divinități*”. Ne putem raporta și la versurile eminesciene care exprimă starea „principială”, plenară, suficientă sieși, ce exclude orice „vecinătate”, întrucât ele au la bază studiul metafizicii hinduse: „*Când nu s-ascundea nimica, deși tot era ascuns... / Când pătruns de sine însuși odihnea cel nepătruns.*”, precum și „*Umbră celor nefăcute nu-ncepuse-a se desface, / Și în sine împăcată stăpânea eterna pace!*”.

Definind Principiul potrivit punctului de vedere tradițional, „prin sine însuși”, putem observa că încercarea filosofiei moderne de a-l „demonstra” pe Dumnezeu, de a-i dovedi „existența” sau „inexistența”, nu este decât o problemă greșit pusă, ale cărei premise reprezintă o contradicție și, ca atare, este insolubilă, generând de secole discuții interminabile.

(continuare în pag. 17)

(urmare din pag. 16)

Avem de a face cu o contradicție întrucât, pentru a „deduce” principiul unic, primordial, este nevoie, ca în orice alt raționament, de un punct de plecare, de o premisă prealabilă, deci de „ceva” anterior principiului însuși – iar acest lucru înseamnă a-l nega direct, a nu înțelege că principiul este „primul și ultimul”. Este deci imposibil și ininteligibil să fie „dedus”, „demonstrat”. Uităm foarte ușor că a raționa, a demonstra înseamnă a deduce, a extrage ceva din „altceva”, a aplica regulile logicii plecând de la „ceva” preexistent, anterior, de la premise sau ipoteze „date”. Pentru că rațiunea nu este decât o cunoaștere indirectă sau discursivă: raționamentul obține concluzii printr-o serie de etape intermediare, deducând o idee din alta. Și, de vreme ce orice raționament posibil are obligatoriu la bază o idee prealabilă din care deduce, este firesc să ne întrebăm de ce natură este ideea din care a „dedus”, de la care a pornit „primul” raționament. Fiind „primul”, evident, nu se putea baza pe concluzia unui alt raționament, pe o idee cunoscută prin deducție, rațional. Deci, logic, această idee „primă” nu a fost cunoscută rațional și nu aparține rațiunii. Ceea ce este „primordial”, fără cauză, nu poate fi cunoscut rațional pentru simplul fapt că nu este posibil „altceva” din care să decurgă, chiar el fiind premisa fundamentală a oricărei deducții.

Principiul, prin însuși faptul că nu provine din „altceva”, nu poate fi cunoscut decât direct, imediat, deci intuitiv. Revenim, așadar, la definiția lui Aristotel pentru care principiile sunt obiectul intelectului „intuitiv, adică al unei cunoașteri directe și nu „discursive”, cum este rațiunea. „Intuiția” pur intelectuală și suprarățională despre care vorbește Aristotel este „percepția” directă a adevărului, a „luminii” inteligibile, spirituale, a „luminii” Logosului, pe care o mărturisesc unanim toate marile tradiții ale lumii, indiferent de forma lor sau de perioada istorică.

Potrivit acestor doctrine, Principiul din care decurge întreaga realitate și existență nu se poate afla decât în această cunoaștere directă sau contemplație pur intelectuală. Și ea este infailibilă, „totdeauna adevărată”, cum spune Aristotel, pentru că, prin definiție, presupune „unirea” cunoscătorului și a cunoscutului, identificarea lor, întrucât adevărul nu poate fi cunoscut „din afară”: suficient sîeși, el este singurul care este cu „adevărat” și dintotdeauna, în afara lui nefiind decât eroarea, ignoranța și, ca atare, iluzia. Iluzorie este separarea lumii de Principiul ei și nu lumea ca atare, „operă”, creație a Logosului: „Toate prin El s-au făcut; și fără El nimic nu s-a făcut din ce s-a făcut” (Ioan, cap. 1,3). Deci tot ceea ce este, sub orice formă, își are principiul, „originea”, în intelectul divin, în Logos, și acesta sălășluiește, într-un anumit sens, în centrul fiecărei ființe, căci „Cuvântul era Lumina cea adevărată care luminează pe tot omul, care vine în lume” (Ioan, cap. 1, 9). Dar această permanentă „prezență” a luminii inteligibile poate să nu fie decât virtuală, în sensul că ființa nu este conștientă de ea: „În lume era și lumea prin El s-a făcut, dar lumea nu L-a cunoscut” (Ioan, cap. 1, 10). Tocmai de aceea Platon definea cunoașterea adevărului drept o „amintire” (*anamnesis*), în sensul că prin ea devenim conștienți chiar de „originea” noastră și a tuturor lucrurilor, de „starea primordială” („Întru ale Sale a venit, dar ai Săi nu L-au primit” - Ioan, cap. 1, 11). Pentru că nu este posibilă și conceptibilă cunoașterea

adevărului metafizic „din afară”, într-un mod pur uman, toate doctrinele tradiționale o descriu ca pe o „naștere” din adevăr, ca pe o „re-generare” prin care suntem de o esență cu acesta: „Și celor câți L-au primit, care cred în numele Lui, le-a dat putere ca să se facă fii ai lui Dumnezeu. Care nu din sânge, nici din poftă bărbătească, ci de la Dumnezeu s-au născut” (Ioan, cap. 1 – 12, 13).

Înțelegem, așadar, că o astfel de cunoaștere și consecințele sale au o cu totul altă importanță decât orice cunoaștere pur umană și sunt similare unei „transformări” fundamentale a întregii ființe, echivalente nașterii și morții. De aceea, în fiecare civilizație pre-modernă, ea a fost dintotdeauna apanajul unei elite spirituale și se dobânda în „locuri” speciale. Cele mai cunoscute astfel de „centre” din antichitate sunt vestitele „mistere” (de la Eleusis, Samotrace, Delfi, Dodona și altele) – centrele spirituale și inițiatice ale civilizației greco-romane. Autoritatea lor este invocată permanent atât de Platon (a se vedea, de pildă, spusele lui Socrate despre „cei care au instituit misterele” din dialogul *Faedon*), cât și de Aristotel care afirmă că „În mistere, nu se

învăța, ci se pătimea Adevărul”. Deci nu este vorba numai despre o asimilare teoretică a doctrinei, despre o raportare rațională la adevăruri; aceasta este desigur, indispensabilă, dar nu este decât un stadiu pregătitor; „pățimirea” adevărului indică asumarea lui totală, „vitală”, prin care acesta ia în stăpânire ființa și o transformă după chipul său, zdrobindu-i asperitățile, coagulările imperfecte, căci este necesară moartea naturii profane pentru ca să se producă

„germinarea”, „inițierea” sâmburelui spiritual aflat în om de la origine (este bine cunoscută parabola din misterele de la Eleusis a germenului de grâu care trebuie să putrezească și să moară pentru a germina). De aceea, acest „proces”, spiritual și vital în același timp, era cunoscut în antichitate sub numele de „inițiere”.

Inițierea creștină este perfect echivalentă, sub aceeași deviză: „Și veți cunoaște adevărul, iar adevărul vă va face liberi” (Ioan, cap. 8, 32). Această cunoaștere se identifică, în mod esențial, cu obiectul ei imuabil și, ca atare, dobândește imutabilitatea, „viața veșnică”, viața de sine stătătoare a Duhului. Pentru doctrina creștină adevărul nu este abstracție, premisă teoretică, ci „viață veșnică”, iar ieșirea din această lume și din limitările ei inerente întru „viața veșnică” este posibilă numai prin contemplarea sau cunoașterea directă a adevărului metafizic, după cum reiese cu evidentă din cuvântul evanghelic: „Și aceasta este viața veșnică: Să te cunoască pe Tine, singurul Dumnezeu adevărat, și pe Iisus Cristos, pe care L-ai trimis”. (Ioan, 17, 3).

În încheiere, ne-am propus să redăm, dintr-un documentar realizat de G. Liceanu, cuvintele lui Petre Tușea prin care îl caracterizează pe Emil Cioran: „El spune: Îl caut pe Dumnezeu și nu-L aflu. Unde greșește teoretic Emil? Greșește acolo când caută pe Dumnezeu. Dumnezeu, care e Adevăr unic, Principiul unic al tuturor lucrurilor, nu se poate căuta, El nu poate fi decât revelat. Și dacă nu ai favoarea divină a acțiunii divine a Revelației, primești revelația prin tradiția sacră și istoria sacră”.

Denis MALCIU

SURSE - Aristotel: *Metafizica, Organon*

René Guénon: *Simboluri ale științei sacre*

Criza lumii moderne

care-i faza cu tinerețea?!

Dicționarele noastre definesc tinerețea drept o perioadă din viața omului caracterizată prin forță, vigoare și prosepțime. Este vârsta frumoasă a ideilor îndrăznețe, sublime, care ne motivează aproape orice acțiune pe care o întreprindem, provocându-ne uneori chiar la fapte mai mult sau mai puțin nesăbuite. Niciunde spiritul eroic nu răsare mai demn și mai autentic pentru a răzbi în viață. Este o vârstă a trezirii, un efort de adaptare la lumea pe care o descoperi, o etapă intermediară între copilăria din umbra părintelui și maturitatea născătoare de înțelepciune, dar este și o visare pândită de tentații. Acum tânărul poate deveni un om în tot ce are mai nobil acest cuvânt sau, sub influența diferitelor ispite, poate deveni o epavă (ca și cea de la Costinești). Așadar, prin însăși definiția sa, noțiunea de tinerețe cuprinde ideea de avânt – *tinerețea nu e făcută pentru amuzare, ea este plămădită pentru eroism* spunea Paul Clondel.

Dacă este să dăm crezare lui Benjamin Disraeli *tinerețea este o greșală, maturitatea este o luptă, iar bătrânețea un regret*, astfel că toți suntem sortiți greșelii, numai unii dintre noi ies învingători, însă fără excepție, nici unul dintre noi nu trebuie să aducem mustrare bătrâneții, dat fiind că toți dorim să ajungem la ea.

De aici, necesitatea ca tineretul de astăzi, crescut și educat într-un climat de competiție economică și socială, ispitit la fiecare pas de impulsuri, să fie în atenția principalilor factori de promovare a transiterii cunoștințelor și valorilor morale.

Când un veac stă să se năruie, tinerețea ar trebui să fie prezentă, luând chipul zeului Atlas pentru a împiedica sinistrul ce poate urma.

Când colectivitățile strigă după eroi care să țină coloanele omenirii în dărâmare ar trebui să se audă glasul salvator al tinereții, iar lumea ar răsufla ușurată. Iată de ce tineretul a stat în atenția societății mai mult ca orice altă categorie de vârstă; iată de ce evenimentele din '89 din țara noastră sau din Piața Tienanman au fost posibile. El face legătura între generații, asigură perpetuarea valorilor, reprezintă continuitatea și însăși existența societății.

Poate nu întâmplător îi fericea Filip de Neri pe tineri, pentru că au timp de a face bine; e drept că el vedea în această vârstă nu mreața vulgară a viciilor, ci pecetea și instrumentul virtuții calde.

Prin urmare, nu mai stați pe gânduri după ce ați terminat de lecturat aceste rânduri voi, cei tineri și nu numai; așa este... în noi sălășluiește *umul și același lucru: viață și moarte, veghe și somn, tinerețe și bătrânețe. Când unele se schimbă, vin altele, când se schimbă acestea, sosesc celelalte; la sfârșit nu există decât repartitia fiecăruia (la instanțele din țară). V-am pă(u)pat...*

Adela

Cine sunt?

*Sunt cine sunt
Sunt orișicine și-a oricui
Sunt eu și ea și cealaltă
Un amalgam într-o bucată
Sunt și a ta, sunt și a lui
Și, totuși, nu-s a nimănui
Sunt și minciună și-adevăr
Sunt una pur și-otrăvitor
Sunt iar și iar
Și nu-s deloc un "una" doar prinsă într-un
joc
Sunt clipele ochilor ce se deschid
Și amintirea celor ce se închid
Sunt totul și, totuși, nu-s nimic
Sunt doar câte un pic...*

Convenție

*Sub cerul fumegând de nori
Mă-nalț către Tine, Doamne,
Și-ți cer să Te cobori
Să ascuți rugii... și ale mele chemări
Și nu încerca Tu, Doamne, să
mă-ndrești
Dă-mi doar șansa să mai iert.*

Singuraticul

*Cum poți zâmbi?
Cum poți visa... în astă lume, ce crezi
că nu-i a ta?
Și mai întrebi de ce nu sper?
Nu-i lumea mea
La deziluzii și dureri?
Spune-mi... oricine ai fi tu... la ce să
sper?
Sufletul meu și întreg oceanul de
speranță
S-au transformat în simpla ta paiată
Ce râde dacă tu o privești
Și plânge atunci când o ocolești
și-un braț din sufletu-mi
Îți va răspunde în tăcere... cu aceeași
mângâiere*

Izabela SPORIȘ

Umbra lui Jane. La premiile Grammy.

Maroon 5: "Acest album are potențial. Sperăm ca oamenii să-l asculte"

Maroon 5 (Adam Levine - chitară, voce; James Valentine - chitară; Jesse Carmichael - keyboards, Mickey Madden - chitară bass și Ryan Dusick - tobe) este o formație din Los Angeles ce face parte dintr-un curent muzical cu o denumire puțin ciudată: neo-soul rock.

Membrii formației se cunosc încă din liceu, de pe vremea când își spuneau **Kara's Flowers** și cântau un fel de rock alternativ. În 1997, sub această titulatură și fără chitaristul James Valentine, apare pe piață primul și ultimul album **Kara's Flowers**, *The Fourth World*, care are parte de un eșec răsunător, vânzându-se numai în 5.000 de copii. Drept care o parte din membrii formației s-au gândit că ar fi o idee bună să meargă pentru a studia în cadrul unui colegiu și, eventual, să revină la muzică mai târziu. Adam Levine însă continuă să scrie versuri. Neinspire. Dar, spre norocul lui, o cunoaște pe Jane exact când avea nevoie de o muză pentru scrierea următorului album. Așa că, după un timp, sună adunarea. Membrii formației se reunesc, încep să cânte din nou și își schimbă stilul muzical, adăugând rockului alternativ elemente de soul și r&b. **Maroon 5** recunosc că sunt influențați de muzica lui John Mayer, dar și de muzica soul, de la Stevie Wonder până Pharell Williams. Trupa începe să concerteze în cluburile new-yorkeze (de unde și influențele de hip-hop), iar la unul din aceste concerte îl întâlnesc pe chitaristul James Valentine care, o dată ce acceptă să li se alăture, își va aduce o contribuție importantă la definirea noului stil al formației. Acum trupa își schimbă numele în **Maroon 5** din dorința de a o lua de la capăt și de a da glas schimbărilor intervenite, simțind că numele de **Kara's Flowers** nu mai e potrivit.

În anul 2001, **Maroon 5**

semnează un contract cu casa de discuri Octone din New York, o firmă independentă cu care semnaseră și artiști ca Stone Temple Pilots, Tom Petty and The Heartbreakers ori Smashing Pumpkins. Aici lucrează cu producătorul Matt Wallace, responsabil pentru albumele unor formații ca Train, Faith No More, Blues Travellers. În acest studio din New York, **Maroon 5** înregistrează, cu ajutorul lui Wallace, albumul de debut - *Songs About Jane*, ce apare pe piață în 2002. Jane s-a dovedit a fi o muză de nădejde pentru Levine, întrucât formația, datorită acestui album, a început să urce în topuri și să devină cunoscută. Prima piesă, *Harder to Breathe*, lansată în iunie 2003, intră în US Top 40 și ajunge până pe locul 10. O lună mai târziu, formația primește discul de aur pentru albumul *Songs about Jane*. Însă melodia care i-a făcut cu adevărat cunoscuți pe cei de la **Maroon 5** este *This Love*. Această piesă s-a bucurat de mare succes și a fost difuzată intens la posturile de radio și televiziune. *This Love* ajunge pe locul 1 în topurile din State și UK, primește mai multe premii MTV (European and American) și o nominalizare la premiile Grammy pentru Best New Artist. În august 2004, **Maroon 5** lansează piesa *She Will Be Loved* ce are un videoclip extrem de interesant, prezent și acum, destul de des, pe canalele de muzică MTV și VH1. *She will be loved* primește și ea o nominalizare la premiile Grammy pentru Best Pop Rock Performance.

Următorul single lansat de pe *Songs About Jane* este *Sunday Morning*, tot o piesă de dragoste ca, de altfel, toate piesele de pe album. Atât *This*

Love, cât și *Sunday Morning* au puternice influențe de jazz, spre deosebire de prima piesă a albumului, *Harder To Breathe*. De fapt, după ce ascuți această piesă cu care începe albumul celor de la **Maroon 5**, ai putea să crezi că tot albumul va fi așa: un pic supărat și cu tentă de rock alternativ. Albumul e mai degrabă un cocktail, reușit, de stiluri: soul, r&b, pop-rock, jazz. Reprezentative în acest sens sunt: *Sunday Morning*, *The Sun*, *Sweetest Goodbye* și, mai ales, *This Love*. Excepțiile sunt *She Will Be Loved*, o baladă pop rock și *Harder To Breathe*. Însă această îmbinare de stiluri conferă personalitate formației și o face remarcată în peisajul muzical actual.

Songs About Jane, albumul de debut Maroon 5, s-a vândut în peste 8 milioane de exemplare de când a fost lansat în iunie 2002. În România, prețul acestui album, pe casetă audio, este de 190.000 lei. Prețul unui CD (nepirat) tinde să devină neinteresant...

Ceea ce e remarcabil, la **Maroon 5**, e faptul că nu țin cu tot dinadinsul să transmită un mesaj de genul celor politice, sociale etc. Piese sunt trăiri, experiențe, povești de dragoste: unele sunt pline de tandrețe, altele vorbesc despre despărțiri (semi) definitive, reveniri, regrete, în fine, tot tacâmul. Meniul e servit: *Songs About Jane*.

P.S. Pe 13 februarie a.c., **Maroon 5** a primit premiul Grammy, la categoria Best New Artist, pentru piesa *This Love*. Jane să trăiască!

Andreea TĂTARU

Dumnezeu	1)...		Cușer!	<p>HRISTOS A ÎNVIAT!</p> <p>2. Și iată s-a făcut cutremur mare, că îngerul Domnului, coborând din cer și venind, a prăvălit piatra și ședea deasupra ei.</p> <p>3. Și înfățișarea lui era ca fulgerul și îmbrăcămintea lui albă ca zăpada.</p> <p>4. Și de frica lui s-au cutremurat cei ce păzeau și s-au făcut ca morți.</p> <p>5. Iar îngerul, răspunzând, a zis femeilor: nu vă temeți, că știu că pe Iisus cel răstignit îl căutați.</p> <p>6.</p> <p>MATEI: Cap. 28; 2, 6.</p>			E foarte fericit (fig.)	3)...	De eremit (rar., Pl.)
Mântuitorul lumii	Adunare episcopală						Evidente	Bidivii la rațe!	
Păzitor de vii							Lăcașul fătului		
Cărunt (fig.)							Abis!		
			Deosebit, distins				Prieten		
Apreciat la școală				Nemiloși precum Irod	Grădina fericirii	In lume!			
Credinși				De Paști	Adevărate	Pe teu!			
						A invoca			
						Suferință (fig., Pl.)			
2)...	Pe vasele liturgice			Vorbă de asmuțit câinii	Expus privirilor				
	Ordin preotesc				Vorbă de leagăn				
						I mai			
						Constantin la cerc			
Gest mecanic			Jertfit la sfintele Paști						
Sortiți						E un strop			
				Notă la Pilat!	Păsări sacre la piramide				

Dezlegarea din numărul trecut: C-S-APA-C-ERETIC- LEIT- EXAMENE- NA-USER-SERTAR-TREPTATA-TT-M- DICTOANE-IORDAN- NI- SET- CAR-ANA-PATA- S- AUR-V-TI-TIPATORI-IISUS-FIULMEUCELIUBIT

pele

Fotbalul ar fi fost mult mai sărac fără Pele, pe numele său adevărat Edson Arantes Do Nascimento, născut într-o mahala mizeră a localității Ortes Tres Caracoos. Prima sa slujbă plătită a fost aceea de lustruitor de pantofi și de ucenic de cizmar; o făcea să-și ajute familia foarte săracă.

Poate mulți s-au întrebat de unde vine "numele" de PELE. Pe când juca fotbal în copilărie a încercat să oprească mingea cu mâinile, iar partenerii săi de joacă au început să scandeze: Pe - le, Pe - le, ceea ce se traduce „lovește cu piciorul, nebunule!” („pe”, în portugheză, înseamnă „picior”, iar „le” înseamnă „prost”, „nebun”). Așa s-a născut cel mai celebru nume al fotbalului din toate timpurile. A jucat la 4 campionate mondiale (Suedia - 1958, Chile - 1962, Anglia - 1966 și Mexic - 1970) și a câștigat cu echipa Braziliei 3 dintre acestea, performanță neatinsă până în prezent. La numai 15 ani, a semnat un contract ca jucător profesionist cu echipa FC Santos, iar la 17 ani a făcut parte din echipa mare a Braziliei, prezentă la Campionatul mondial din Suedia (1958). Pele nu a dezamăgit, înscriind 6 goluri la acel turneu final.

Perioada sa de glorie în „selecționata cariocas” a culminat cu Campionatul mondial din 1970, când a câștigat cu echipa Braziliei cel de-al treilea titlu mondial. Pe lângă succesele cu echipa națională, Pele a mai obținut cu echipa sa de club de 11 ori titlul național, de două ori Cupa Americii de Sud și de alte două ori Cupa Intercontinentală. Ca profesionist, a jucat peste o mie de meciuri, înscriind un număr aproximativ egal de goluri. S-a retras din naționala Braziliei în iulie 1974, continuând să joace la echipa sa de club, FC Santos, până în octombrie 1974. După nici o lună de la grandioasa ceremonie de retragere, o veste senzațională înconjură întreaga lume sportivă. Pele semna un contract pe trei ani cu echipa Cosmos din New

York pentru o sumă de câteva milioane de dolari. Americanii îl angajaseră cu un scop bine determinat: pentru a relansa „soccer-ul” în SUA, lucru care s-a și întâmplat; la a III-a partidă jucată de el pentru Cosmos s-au înregistrat peste 70.000 de bilete vândute, până atunci media fiind de câteva sute de spectatori.

Puțin cunosc faptul că a publicat mai multe cărți autobiografice și a compus coloana sonoră a filmului care-i poartă numele. În anul 1978, a primit Premiul Internațional pentru Pace, iar în 2000 a fost nominalizat pentru „Sportivul Secolului”, titlu obținut de boxerul Muhammad Ali (Cassius Clay). În prezent, este cunoscut pentru activitatea umanitară desfășurată în cadrul UNICEF. Campaniile sale promovează sportul ca pe un mijloc de exprimare socială al copiilor din întreaga lume.

Remarcabil este faptul că a reușit să oprească un război civil timp de 48 de ore. La sfârșitul deceniului al VII-lea, când echipa la care a jucat aproape întreaga sa carieră, FC Santos, a mers în Nigeria pentru a juca câteva meciuri amicale, între Biafra și Nigeria a fost semnat un armistițiu pentru ca oamenii să poată urmări împreună meciurile în care juca Pele.

Înainte de toate, Pele rămâne o mare stea a sportului, care a reușit să impresioneze printr-o viteză extraordinară, printr-o viziune a jocului perfectă, printr-o lovitură puternică și precisă atât cu ambele picioare, cât și cu capul.

Mulți dintre iubitorii fotbalului din zilele noastre nu l-au văzut niciodată jucând; cu toate acestea Pele rămâne o legendă pentru toți.

Surse: -Mihai Flamaropol-Fotbal-Cadran Mondial;
-Revista- Enciclopedia Personalităților

Marius

REDAȚIA
ANDREEA, ANA, ANCA, ADELA, COSTIN, DENIS, EUGEN, EVA, MARIUS, SORIN, VERA
COORDONATOR
JUD. TANIA BĂDIN